MARY COOPER

Excursie în pădure

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Căruța rablagită de la fermă se opri la curbă, iar căruțașul arătă cu capul priveliștea din față.

– Iată Mackinlay, pe marginea lacului. Nu e cine știe ce. Doar o sută de locuitori. Jumătate din ei lucrează pentru Compania Frazer-Patton. Se vede joagărul de aici.

Greer privi panorama, pantele împădurite și apa, cu micul orășel în sud, iar în fundal, munții. Lumina după-amiezii era dulce, aproape lichidă. Era toamnă. Noua Scoție, ținutul ei natal. De douăzeci și trei de ani plecase de aici.

Nu credea că se schimbase ceva aici.

– Stați mult aici? întrebă cel de lângă ea, curios. Nu prea avem oaspeți.

Și mai ales, parcă voia să spună tonul lui, tinere femei care arătau ca ea. Greer recunoscu, hainele ei de oraș și părul blond pieptănat cu grijă nu se integrau în peisaj. Era inteligentă, rafinată și capabilă să-și poarte singură de grijă. Mama ei ar fi fost mândră.

– Nu sunt sigură, răspunse ea. Depinde cum evoluează lucrurile. Ezită, apoi adăugă: de fapt, nu sunt un oaspete. Frank Patton a fost tatăl meu.

– Nu mai spune! Omul o privi cu respect, ținându-și buzele ca și cum ar fi vrut să fluiere. Atunci, sunteți o persoană importantă. Ați venit să-l controlați pe Ty Frazer ce-a făcut de când a murit Frank, nu-i așa?

– Într-un fel. Îl privi pieziș cu ochii ei cenușii. Îl cunoașteți pe Ty Frazer?

– Pe aici, toți îl cunosc. Familiile Frazer și Patton sunt de când lumea în Mackinlay. Toată pădurea aparține Companiei. Acum ați rămas

dumneavoastră și Ty. Alții au mai puține acțiuni. Aș fi vrut să fiu și eu printre ei.

Greer trase aer în piept. Totul părea ireal. Cheresteaua era una din bogățiile naturale ale Canadei și ea avea o parte grasă. Era bogată, deși îi venea greu să accepte. Marcus ar fi trebuit să vină cu ea. El s-ar fi descurcat mai bine. Era obișnuit cu afacerile; poate nu cu ale lui, ci cu cele ale altora.

– Acum nu se mai pot face afaceri decât aici și la New Brunswick. Scoțienii care s-au stabilit aici știau ei ce știau.

– Aveți strămoși scoțieni? întrebă ea.

– Sigur. Mă cheamă Gordon Terry. Strămoșii mei au înființat o fermă în Baxter.

– Credeam că locuiți în Mackinlay. M-ați adus până aici...

– Nici o problemă, o întrerupse el. Mi-a făcut plăcere. Pe aici, transporturile sunt cam rare.

– Dar sunt douăzeci de kilometri!

– Cam așa, spuse el nonșalant. Mai e un drum pe lângă calea ferată până la joagăr, dar după aceea e înfundat.

Porni din nou căruța. Era praf peste tot; Greer îl simțea și în gură. Spera ca ajunsă la destinație, să găsească apă caldă. Avea nevoie de o baie.

Destinația ei. Odată, fusese casa ei.

În subconștientul ei probabil că era gravată amintirea casei unde-și petrecuse primul an din viață. Va simți ceva când o va vedea? se întreba ea. Nostalgia o va cuprinde pentru ce ar fi putut să fie? Tatăl ei era doar o imagine în mintea ei: străinul care le vizitase pe ea și pe mama ei de-a lungul timpului; cel ce le întreținuse, dar lipsise de lângă ele. Își aminti cum plângea mama ei după aceste vizite și tristețea care urma. Îl urâse atunci pe acest om care nu vroise să-și sacrifice nici o mică parte din nevoile lui pentru a-și păstra familia intactă. Le lăsase să plece în loc să-și schimbe viața.

De ce mama ei se măritase cu un bărbat cu care avea atât de puține în comun, Greer nu-și dădea seama. Îl întâlnise când era în vacanță în Canada, trăise cu el doi ani la Mackinlay și o născuse pe ea, apoi se întorsese în Anglia, nemaiputând suporta. Dacă era tristă că soțul ei n-o urmase, nu arătase.

Între vizitele lui, rar vorbea despre el. Ura ei proprie se transformase în indiferență cu timpul, astfel că la moartea mamei, acum doi ani, își refuzase tatăl să se mute la Mackinlay fără să ezite. De atunci, se descurcase singură cu succes, răspunzându-i la scrisori doar pentru că nu le putea ignora, dar refuzându-i un loc în inima ei.

Și acum el murise, și-i lăsase moștenire tot ce avusese; ajunsese parteneră în locul lui cu fiul celui cu care tatăl ei fusese prieten și împărțise afacerile mai mult de treizeci de ani. Ty Frazer era cu zece ani mai mare, dar era o enigmă pentru ea. Scrisoarea pe care o primise de la el n-o luminase. Scurtă și concisă, îi spunea să vină la Mackinlay ca să discute parteneriatul lor.

Marcus o convinsese să vină, mintea lui profitând de ocazia de a-și îndeplini propria ambiție. El avea nevoie de capital și ea avea ocazia să i-l ofere. Greer nu prea vroia să-și vândă partea lui Ty Frazer, dar cum trebuia să se mărite cu Marcus, el merita ajutorul ei financiar. Nu avea ce pierde. Marcus îi va returna banii întreit, când va

avea succes. Desigur, el nu putea pierde. Tot ce făcea Marcus avea succes. Marcus avea nevoie doar de niște fonduri cu care să-și pornească afacerea.

Orășelul era și mai mic decât păruse de sus, constând dintr-o stradă principală curbată, cu altele perpendiculare care se desfăceau din ea. Avea o biserică de lemn și câteva magazine. Greer își imaginase un orășel din barăci de lemn, dar casele erau din piatră sau cărămidă, cu mulți copaci în jur.

Cele mai multe case de țară din Canada aveau pereții întreiți, un rând de piatră, unul de lemn și altul de cărămidă sau piatră, cu aer între ele ca să nu fie frig iarna, îi spusese Marcus. Nu era încălzire centrală aici, ci sobe de fontă care ardeau mereu. Suna intim și cam primitiv. Greer se întreba dacă nu era pericol de incendii.

Erau destui oameni pe străzi, majoritatea femei și copii, la această oră. Priviri curioase îi întâmpinară. Gordon salută de vreo două ori, dar nu încetini până nu ajunseră la capătul orășelului.

– Iată hotelul, spuse el. Vreți să vă lăsați bagajele înainte să treceți pe la joagăr?

Greer dădu din cap că nu.

– Bănuiesc că voi sta în casa tatei.

– Da? Părea surprins. Ty știe că veniți azi?

– Nu cred, admise ea.

– Ați vrut să-i faceți o surpriză, nu-i așa?

– Cam așa ceva. Nici ea nu știa de ce nu telegrafiase. Propunerea pe care vroia să i-o facă era ceva dificil, deși Marcus era convins că va profita de ocazie. Va putea plăti în rate, spusese Marcus. Crede-mă, la cât valorează compania, va căpăta partea ta foarte convenabil, și știe asta. Nu vei întâmpina probleme. Greer ar fi vrut să se simtă la fel de sigură pe ea și acum. Marcus era foarte convingător.

Era mai departe decât crezuse. Încă doisprezece kilometri. Casa era așezată cu fața spre lac, puțin mai departe de drumul principal și era construită din piatră cenușie. Avea o verandă mare. La fereastră erau perdele albastre, curate, dar șifonate. Câteva boschete formau ceea ce vroia să

fie o grădină. În rest, iarbă cu o potecă spre debarcaderul de lemn, unde era amarată o barcă cu motor. Vreo două acareturi completau peisajul.

– Ty e probabil la joagăr, anunță Gordon Terry, oprind căruța. Ușa e deschisă dacă vreți să așteptați. Pe aici nu încuie nimeni ușile. N-are sens.

– Unde e casa tatei? vru Greer să știe. E departe?

– Aceasta e casa lui Patton, spuse el. Frank și Ty au locuit aici împreună, de când tatăl lui a murit. Era mai simplu decât să aibă grijă de două case. Vechea locuință a lui Frazer e cam la un kilometru distanță.

– Înțeleg. Atunci, îl voi aștepta aici, apoi mă pot duce la hotel.

– Sigur. Gordon îi luă valiza și o duse la ușa casei, pe care o deschise. E toată a ta.

Camera era mare și aerisită, cu un șemineu enorm și primitor, deși nu era făcut focul. Mobila era simplă și masculină, scaunele și sofaua tapisate cu țesătură de in albastră, vreo două covoare roșu

cu albastru pe jos. O bibliotecă robustă ocupa un perete, în ton cu masa și scaunele de stejar. Greer îi zâmbi bărbatului.

– V-am făcut multe probleme. Vă voi plăti drumul?

– Nici gând. Mi-a făcut plăcere. Parcă nu vroia să plece și stătea cu mâinile în buzunarele blugilor. Nu cred că veți veni în Baxter.

– Nu cred că voi sta mult aici, răspunse ea. Oricum, mulțumesc încă o dată că m-ați adus. Nu știu cum aș fi venit altfel. Nu știam că Mackinlay e atât de departe de Halt. Îi întinse mâna. Sper că veți ajunge acasă înainte de a se înnopta.

– Așa ar trebui. După expresia lui, era ceva nou să dea mâna cu o femeie. Baftă!

Greer privi din nou sufrageria spațioasă în timp ce el se îndepărta. Mai era o ușă în dreapta.

Merse la această ușă și găsi un scurt coridor cu mai multe uși. Una dădea într-o bucătărie mică și luminoasă, alta într-o baie; celelalte două erau dormitoare, unul folosit, după cum se vedea după grămada de haine bărbătești făcute grămadă pentru a fi date la spălat.

Greer închise ușa repede și o deschise pe ultima. Această cameră fusese probabil a tatălui ei: avea dreptul să se uite. Nu diferea mult de cealaltă. Amândouă erau austere.

Nu știa ce o făcu să tragă sertarul de la dulapul mic de lângă pat. O fotografie cu fața ei zâmbind într-un moment de fericire, cu ochii strălucitori, o privi. Poza era din anul în care murise mama ei. Tatăl ei probabil că o luase din album când venise în Anglia la înmormântare, fără să ceară, căci știuse că ar fi fost refuzat. Îi veniră lacrimile, căci camera era singuratică. Doar atât avusese tatăl ei. Tatăl ei furase o fotografie pe care o ținuse lângă pat. Nu mai putea suporta.

Stătea pe un scaun din sufragerie când auzi primele mașini care treceau spre Mackinlay. Se gândi că erau muncitorii care se întorceau acasă. Deci în curând va sosi și Ty Frazer. Nu avea curaj să aprindă lemnele din șemineu. Apăsă întrerupătorul de lângă ușă, dar nu se făcu lumină. Probabil că lumina era dată de un generator portabil, care nu era pornit. Așa că avea două motive să aprindă

focul, dacă nu vroia să stea în întuneric.

Îl aprinse ușor, lemnele erau bine aranjate. Își imagină cum era iarna aici, cu palmele spre foc. În mod ciudat, i se păru intim. Într-o casă ca asta, cu destule provizii, puteai să hibernezi în pace. Ar fi putut sta aici? Mama ei nu putuse suporta greutățile iernii canadiene, probabil pentru că nu-l iubise destul pe tatăl ei.

Greer se întrebă dacă ea ar rezista, dacă Marcus ar fi vrut ca ea să trăiască în vreun loc îndepărtat. Zâmbi. Lui Marcus îi plăceau orașele mari, confortul și luxul și așa își alesese apartamentul. Ea și Marcus semănau. Altfel nu l-ar fi putut iubi.

Zgomotul unei mașini care se apropia o readuse în prezent. Ascultă cu inima la gură cum se oprea motorul. Auzi o portieră trântindu-se, diferite zgomote înfundate și se aprinse lumina. Ușa se deschise și intră cel pentru care străbătuse mai mult de patru mii de kilometri.

Ty Frazer era înalt și solid, dar suplu, cu umerii largi, talia zveltă. Emana forță și avea trăsături ascuțite. Greer vorbi prima.

– Sper că nu te superi că am aprins focul. Era răcoare.

– Așa e în perioada asta a anului. Vocea lui era repezită. De ce nu mi-ai spus că vii? Aș fi putut fi plecat la un punct de lucru.

– Atunci, ar fi trebuit să aștept în Mackinlay până te întorceai, răspunse ea străduindu-se să-și păstreze calmul. Se ridică în timp ce el închise ușa. El nu era cum se așteptase. Nu mai întâlnise tipul acesta de bărbat, părea dificil. Un lup singuratic, totuși cu multă experiență. Mi-ai spus să vin.

– Așa e.

– Dar nu te așteptai să mă conformez, riscă ea.

– Nu. Se apropie, aruncându-și jacheta neglijent pe spatele unui scaun. Purta o cămașă de blugi albastră, cu mânecile suflecate care lăsau să i se vadă mușchii antebrațelor. Avea ochi verzi atenți și era șaten. Nu mă așteptam la mai mult de la tine decât a primit tatăl tău în acești ani.

Ochii ei străluciră.

– Remediul era în mâinile lui.

– Chiar așa? Nu cred. Se apropie de șemineu și împinse cu piciorul un lemn care căzuse, mai puse unul și se îndreptă, cu fața crispată. Aici era locul lui, nu într-un loc împuțit din Anglia, jucând rolul gentlemanului.

– Londra nu e împuțită, răspunse ea. Avea și mama mea drepturile ei. Nu suporta viața asta.

– Îl cunoscuse înainte să se mărite cu el. Locul soției e lângă soțul ei.

– Există și compromisuri!

– Adică celălalt să cedeze în toate, vrei să spui, o ironiză el. Ce fel de compromis ai făcut vreodată?

– Ai fi surprins. Greer încercă să-și controleze nervozitatea. Nu era bine ca parteneriatul lor să înceapă așa, deși nu vroia să-i fie parteneră mult timp. Privi focul și adăugă: trebuie neapărat să vorbim despre lucruri care nu mai pot fi reparate? Acum e târziu pentru regrete.

– Dar nu e târziu să înțelegi. Era lângă ea, o luă de umăr și o întoarse spre el, studiindu-i fața ovală și buzele pline. Degetele lui erau hotărâte

atingându-i pielea. Frank te venera, ticăloasă mică! Fiica lui scumpă! Doamne, când venea de la voi era distrus și-i era dor de voi! Tonul lui era liniștit, dar tăios. Ei bine, acum ești aici și vei asculta ce-ți voi spune. Înainte să vorbim despre altceva, vei asculta ce am să-ți spun.

Tremura indispusă, vibrând sub atingerea lui. Aici nu existau reguli de comportament; acest bărbat va spune și va face ce vroia. Cel mai mult o deranja masculinitatea lui. Nu era pregătită să-i facă față.

– Atunci, mai bine dă-i drumul, spuse ea ridicând bărbia mai mult ca să se apere, decât ca să-l sfideze. Se pare că nu pot face altceva decât să te ascult.

– Nu mă provoca!

– Încerc să nu te provoc. Ce preferi, să mă tem? Tremura, dar se controla. Spune ce te apasă. Poate după aceea vom putea vorbi mai civilizat.

Ochii lui verzi scăpărară.

– Ești sigură pe tine, nu-i așa? Poate că trebuie să te cobor cu picioarele pe pământ!

Se stăpâni, amintindu-și de ce venise aici. Nu putea da înapoi.

– Nu cred că ne înțelegem, spuse ea. Ai spus ce crezi despre mine. Hai s-o lăsăm baltă.

Ty nu răspunse imediat. Își îngustă ochii. Apoi ridică din umeri și-i dădu drumul.

– Poate că ai dreptate. Frank n-ar fi vrut să profit de tine. Îi arătă un scaun. Stai jos, să văd ce găsesc de mâncare. Nu prea am provizii.

– Nu te obosi pentru mine, răspunse ea repede. Voi mânca la hotel.

Ty privi valiza ei.

– Te-ai cazat?

– Nu. Făcu o pauză. Nu știam ce voi găsi aici. Va trebui să mă duci cu mașina după ce mănânci.

– Așa se pare. Te deranjează să mănânci o farfurie de supă cât aștepți?

Greer se așeză, iar el dispăru din cameră. Va fi mai greu decât anticipase. Măcar dacă Marcus ar fi fost cu ea acum! Dacă ar fi știut ce greutăți va întâmpina, n-ar fi lăsat-o să vină singură.

Și totuși, oare vedea lucrurile prea în negru? Ty îi spusese ce credea despre ea, ce motiv ar mai fi avut să nu scape de ea? Asta dacă avea posibilitatea să facă asta, reflectă ea. Nimic de aici nu sugera că ar avea rezerve de bani la dispoziție; casa era confortabilă, dar nu una a unui om cu bani. Dar putea ști ceva dinainte? Casa fusese împărțită de doi bărbați singuri. Oricum, Marcus nu greșea.

Trăsese perdelele când Ty se întorsese în cameră. Ducea o tavă cu două boluri de supă fierbinte și o franzelă. Mai era o bucată mare de brânză pe o farfurie și un borcan cu murături. Puse tava pe masă și trase două scaune față în față.

– Vino și mănâncă.

Greer nu mâncase de la prânz și mirosul era apetisant. Se așeză și luă o lingură. Nu de mult, tatăl ei împărțise mâncarea cu Ty. Se întreba ce vorbeau cei doi bărbați. Despre muncă, probabil. Ce altceva putuseră avea în comun? Puțin cât știa despre tatăl ei, era diferit de Ty, ca să nu mai vorbim de diferența de vârstă.

Supa nu era numai fierbinte, ci și excelentă, groasă, cu carne și legume și evident făcută în casă. Mai mult ca sigur cineva venea să facă mâncare și curat în fiecare zi. Îl privi pe Ty în ochi și spuse:

– E delicioasă.

– Bine, spuse el laconic.

Terminară supa în liniște. Greer refuză brânza și îl privi cum o înfuleca.

– E un ibric cu cafea pe sobă, spuse el. Vrei s-o aduci? Vei găsi niște căni în servantă.

Greer se duse cu plăcere. Soba era cu gaz. Găsi o cârpă cu care să ia ibricul vechi, luă două căni albastre și se întoarse în sufragerie.

– N-am găsit lapte, spuse ea.

– Nu am, spuse el nonșalant. Bea-o simplă.

Nu avea altă alternativă. Greer se așeză lângă foc, deși nu mai era frig. Ținând cana în palme, privi flăcările jucăușe și se întrebă cum să aducă vorba despre subiectul care o preocupa. Ty o scuti de efort.

– În regulă, spuse el. Hai să vorbim, partenere.

Ce intenționezi, mai exact? Și nu-mi spune că te-am chemat eu. Nu ține. Cred că doar banii te-ar fi adus aici atât de repede. Am dreptate?

Disprețul lui o atinse, mai ales că era adevărat ce spusese. Ty Frazer nu pierdea timpul; mergea direct la subiect.

Greer se forță să-l privească în ochi.

– Vreau să-mi cumperi partea.

El râse.

– Chiar așa?

– Nu, nu dintr-o dată. Își stăpâni vocea. Întâi cincizeci de mii de dolari, apoi în rate.

– Ce te face să crezi că pot strânge cincizeci de mii de dolari? Nu părea serios.

– M-am interesat de profiturile din trecut.

Sprâncenele lui se ridicară ironic.

– Te-ai interesat și de cheltuielile suplimentare?

– Nu eu. Un expert.

– Cine?

– Logodnicul meu. O mică pauză. El e și cel pentru care lucrez.

– Convenabil. Privirea lui nu era plăcută. El te-a convins să vinzi?

Greer îl privi rece.

– Contează? Vreau doar un răspuns.

– Îți spun un singur cuvânt: Nu.

– Nu poți, sau nu vrei?

Ty trase aer în piept.

– Înseamnă exact ce ai auzit. De la început, a fost Compania Frazer-Patton și nu vei schimba asta acum.

– Nu vreau s-o schimb. Poți păstra numele. Vroia să rezolve problema, conștientă de mânia ce fierbea în el. Mă disprețuiești, de ce mă vrei partener? Din partea mea, ar fi mai bine să nu ne mai vedem niciodată.

– Ai vrea să renunți la munca de-o viață a tatălui tău? Nu că m-aș aștepta să-ți pese. Nu ți-a păsat nici când trăia. Gura lui se strânsese de dispreț. E timpul ca cineva să te ia în grijă și să te învețe niște valori decente!

– Și tu ești acela, presupun. Se mânie pe sine însăși, dar nu-l suporta. Ei bine, încearcă, dacă ai timp. Te ascult.

– Nu cred! Voi vorbi în vânt, fără să-ți impresionez mintea calculată. Nu, am o idee mai bună. Nu știi nimic despre prelucrarea cherestelei, dar poți învăța. Începând de jos. Sper că ești pregătită să stai mult timp aici.

Inima ei bătu mai repede.

– Nu fi ridicol. Nu mă poți ține aici cu forța!

– Nu? Încearcă-mă. Părea capabil de orice. Fața lui era dură. Măcar atât îi datorezi tatălui tău.

– Nu-i datorez nimic. N-am cerut eu să-i fiu moștenitoare.

– Dar ești gata să profiți de asta. Bine, poate în viitor îți voi cumpăra partea, dar până atunci va trebui să știi bine ce vinzi. Se sprijini de sobă și o cântări din ochi, observându-i hainele de mătase. Ai nevoie de blugi și o cămașă, în plus o jachetă călduroasă. Dacă nu ți-ai adus cu tine, le cumpărăm mâine din oraș.

Greer puse cu grijă pe masă cana de cafea și se ridică încet, încercând să nu fie impresionată că Ty era mult mai înalt.

– Nu mă deranjează să mă uit puțin la joagăr, dacă tot am venit, spuse ea, dar în nici un caz nu voi rămâne în sălbăticia asta! Mă duci la Mackinlay, sau îmi împrumuți mașina ta? Vom vorbi mâine dimineață, când vom fi amândoi mai... odihniți.

– Vrei să mă convingi, spuse el fără să se clintească. Nu pleci nicăieri, nici în noaptea asta, nici altădată, până nu-ți dau eu voie. Sunt două dormitoare. Poți sta în cel al lui Frank.

– Să stau aici cu tine? întrebă ea sarcastic. Cred că glumești. Mai degrabă dorm în pădure!

– Printre sălbăticiuni?

– Ar fi mare diferență?

O privi ca o avertizare.

– Nu-ți forța norocul. Ești aici, stai aici, și cu asta, basta. Se apropie. Hai să-ți arăt camera ta. Trebuie să aerisești patul înainte să te culci. Vom aduce salteaua aici și o vom pune lângă foc.

Greer parcă paralizase. Era pierdută.

– Nu-i nevoie să faci asta doar ca să-mi dovedești ce mascul feroce ești, spuse ea. Te cred.

Ty ridică din umeri.

– Nu-i nimic, o aduc eu. Mai încălzește și tu cafeaua între timp.

Jacheta îi era încă pe spătarul scaunului. Greer așteptă să iasă apoi și-o luă, își luă poșeta și o zbughi afară. Alergă la mașina Range Rover care era parcată cu fața spre lac. Nu mai condusese marca asta, dar asta n-o va opri. Nu era neajutorată, cum credea Ty Frazer. În ruptul capului nu vroia să-și petreacă noaptea aici, cu el!

Crezuse că el lăsase cheile în contact. Dar nu erau acolo. Când mâna lui îi scutură ironic cheile în față, nici nu-și întoarse capul.

– Căutai cheile? întrebă Ty. Ai văzut prea multe filme proaste, scumpo! Își trase mâna înapoi și deschise portiera. Hai, ieși din mașină.

Ieși, căci nu avea încotro și se îndreptă țanțoșă spre casă. După ce închise ușa, Ty se sprijini de ea și o privi neiertător.

– Ce-ai făcut a fost o prostie. Chiar dacă ai fi reușit s-o pornești, nu mergeai nici un kilometru și făceai accident!

– Ar fi fost vina ta, răspunse ea. N-ai dreptul să mă ții aici cu forța.

– Eu am altă opinie. Îi arătă salteaua de pe podea. Imediat ce o aerisim, mergem la culcare. Mâine dimineață ne trezim devreme.

Greer îl privi neajutorată cum pune salteaua lângă foc. Își încercă ultima șansă.

– Nu vei schimba nimic, purtându-te astfel. Nu-mi pot îmbunătăți părerea despre tata și nici tu despre mine. Să zicem că-mi arăți cum e viața aici. Doar nu crezi că mă va apuca dragostea de ea.

Ty dădu din cap negativ.

– Nu-ți dai seama. Cred că ai nevoie să înveți valorile adevărate. Pentru Frank, viața asta însemna mai mult decât banii pe care îi câștiga. Vreau să mă asigur că-l vei înțelege. Și acum, ce se mai aude cu cafeaua?

Se duse să ia ibricul de pe masă, dar el o întrerupse.

– Înainte de asta, dă-mi pantofii tăi.

– Pantofii mei? repetă ea. Ce naiba...

– Ca să nu fii tentată să fugi iar. Va fi greu să fugi desculță.

– Sunt sigură. Nu cred că ai de ce să-ți faci probleme. Doisprezece kilometri pe întuneric nu e tocmai ideea mea de exercițiu seara.

– Scoate-i, răspunse el neclintit. Sau vrei să ți-i scot eu?

Înfuriată, Greer își aruncă pantofii cubanezi spre el, apoi se rușină că se purtase ca un copil.

– Bine, spuse Greer. Îi iau cu mâna.

– Nu-i nevoie. Ty le dădu un șut și-i aruncă într-un colț. O să-ți iau niște ghete mâine dimineață.

Chiar credea că o va putea duce în oraș și înapoi fără ca ea să se împotrivească? Trebuie că exista poliție acolo. Între timp, n-avea ce face.

Băură cafeaua reîncălzită în liniște. Doar ceasul de cale ferată din perete ticăia. Privindu-l pe furiș, Greer observă că era gânditor. Avea cămașa descheiată la gât și i se vedea părul de pe piept. Își ținea un deget după cureaua lată de piele, cu picioarele întinse și încrucișate la glezne, complet

relaxat. Ar fi vrut să se poată relaxa și ea, dar Ty Frazer o tulbura. Nu mai întâlnise pe nimeni cu o masculinitate atât de agresivă până atunci.

Ty întoarse capul și o surprinse. Buzele i se curbară ironic.

– Îți ajunge?

Își reveni repede.

– Mă întrebam de ce un bărbat de vârsta ta nu trăiește normal.

– Depinde ce înțelegi prin "normal". Am tot ce am nevoie, inclusiv compania unei femei, când doresc. Asta te preocupa, nu? Femeile nu suportă să vadă un bărbat singur.

– Oricare ar fi femeia ta, mi-e milă de ea, răspunse ea acid. Cred că e masochistă să stea cu tine!

– Sigur, spuse el indiferent. Hai să vorbim mai bine despre logodnicul tău. Ce fel de bărbat e, să te trimită singură până aici?

– Are treburi. Greer simți că era în defensivă și căută să se controleze. Marcus crede că femeile se pot descurca singure. Era treaba mea. I-am spus că mă descurc.

– Marcus zici? Trebuia să-mi dau seama. Un șmecher de oraș care n-are curajul să se descurce singur!

– Nu e drept, izbucni ea. Nu-l cunoști. Cine ești tu să-l judeci?

– Îl iubești? întrebă el, ignorând izbucnirea ei.

– Mă voi căsători cu el.

– Nu asta te-am întrebat.

Greer tăcu, privindu-l atent.

– Bineînțeles că-l iubesc, dacă asta te interesează.

Pauză; simțea cum o studia.

– Ori ești mincinoasă, ori proastă, spuse el. Cred că n-ai iubit niciodată. Te măriți cu acesta pentru că se potrivește cu imaginea de bărbat pe care ți-a inculcat-o mama ta. Pun pariu că nu te simți prea bine când face dragoste cu tine.

Greer roși.

– Nu voi discuta asta cu tine. Nici acum, nici altă dată. Nu știi ce nevoi am eu.

– Adică altele decât ale oricărei femei? dădu din cap ironic. Mă îndoiesc. Totuși, m-ar interesa să aflu.

Greer înțepeni.

– Mai bine nu încerca ceva!

Expresia lui nu se schimbă.

– Ți-e frică? întrebă el. De ce ți-e frică? Dacă ești atât de sigură de ce ai nevoie de la un bărbat, n-ai de ce să-ți faci griji. Se ridică. Era imprevizibil. La culcare. Mâine avem treabă.

Își dădu seama că el făcuse asta intenționat. Încă o cale de a o pune la punct. Ei bine, acum era prevenită. Data viitoare n-o va mai amăgi atât de ușor.

Salteaua era acum aerisită. Ty o puse pe patul ei, apoi se duse în baie. În timp ce-și făcea patul, el îi aduse valiza și i-o lăsă în prag.

– Ai tot ce-ți trebuie? se interesă el.

– Da. Apoi adăugă: mulțumesc, dar regretă imediat.

– Devii mai bine crescută.

Greer așteptă ca el să iasă din baie, apoi își scoase pijamaua din valiză. Se dezbrăcă și se spălă repede și se întoarse în dormitorul ei. În ușă era o cheie. După ce încuie, avu un sentiment de siguranță.

Se culcase și stinsese lumina, când îl auzi pe Ty ieșind. O clipă mai târziu, zgomotul generatorului încetă. Se întoarse, se opri în fața ușii ei și apăsă pe clanță.

– Descuie, spuse el aspru.

Greer nu se mișcă, își asculta propria respirație în întuneric. El înjură și împinse cu umărul în ușă. Ușa cedă. Greer se ridică în capul oaselor, cu așternuturile strânse în jurul ei, rezistând să-l privească îmbrăcat doar în pantaloni de pijama, în ușă.

– Doar ca să știi, spuse el. Dacă vroiam atât de mult o femeie, nu mă oprea o ușă. Nu încuiem pe aici, pentru că n-avem motive. Dacă ar fi vreun incendiu, n-ai vrea să fii încuiată, crede-mă. Și nu te mai purta ca o eroină din filme proaste. Bine, atunci putem să dormim. Ne trezim dis-de-dimineață.

Capitolul 2

Când Greer se trezi, nu se auzea decât o pasăre cântând la geam. Valiza și hainele de ieri dispăruseră. În locul lor era un halat bărbătesc în carouri albastru cu gri.

Gândul că Ty fusese în cameră în timp ce dormea îi dădea o senzație ciudată. Oare doar lăsase valiza și hainele, sau o studiase, așa cum dormea fără apărare? Dar nu va mai fi fără apărare mult timp. Indiferent ce spusese el aseară, n-o putea obliga să se supună planurilor lui de a o educa. Nu avea decât să se plângă primei persoane

care-i ieșea în cale că e ținută aici împotriva voinței ei și legea și-ar fi făcut datoria.

Totuși, dacă ar fi făcut asta, ar fi pierdut orice speranță ca el să facă ceea ce vroia ea. Spusese că dacă îl va asculta se va mai gândi la asta. Trebuia să existe vreun compromis care să-i vină în minte. Deocamdată nu avea decât să îmbrace halatul și să aștepte să-i vină inspirația.

După câteva minute își dădu seama că Ty nu era în casă. Ieși desculță pe verandă și văzu că barca plecase. Lacul părea pustiu. În aer era un miros plăcut de brad. Briza care venea dinspre lac era răcoroasă, dar nu rece și proaspătă.

Pe masă erau fulgi de porumb și cafea. Erau câteva ouă în frigider și jumătate de franzelă în cămară, dar Greer le lăsă la locul lor. Mai erau câteva conserve și pungi. Greer se întrebă dacă cei doi bărbați mâncau altundeva. Poate că iarna chiar se mutau în orășel. Pentru prima dată, Greer își dori să-l fi cunoscut pe tatăl ei aici. Era vina ei că n-o făcuse. El ar fi vrut ca ea să vină. Regretele veneau însă prea târziu.

Tocmai bea a doua ceașcă de cafea când auzi o mașină venind de la Mackinlay. Se auriră pași ușori. O adolescentă frumoasă brunetă năvăli înăuntru, îmbrăcată în blugi și o cămașă în carouri, încălțată cu cizme.

– Tot orașul știe că a sosit moștenitoarea Patton! spuse ea intrând, apoi observă că era chiar ea și spuse șocată: O!

– Eu sunt moștenitoarea Patton, spuse Greer sec. Ty nu e aici momentan, dar sunt sigură că se va întoarce repede, dacă vrei să-l aștepți.

Nou-venita îi privi fața și se uită prin cameră, nevenindu-i să creadă.

– Ai... stat aici toată noaptea?

Greer zâmbi.

– Mă tem că da. N-am avut de ales. Ești o prietenă de-a lui Ty?

– Sunt Diane Ford. Avem o fermă în vale. Încă nu își revenise. N-nu înțeleg. Îl cunoști abia de ieri!

– Știu. E un bărbat hotărât, nu-i așa? Greer era mișcată de disperarea fetei. Improviză repede.

Mașina nu mergea și nu m-a putut duce la Mackinlay. Noroc că dormitorul tatălui meu era liber.

– Ce bine. Ușurarea ei era evidentă, făcând-o pe Greer să se întrebe ce motive avea să-l suspecteze de ce era mai rău. Dacă această Diane Ford era compania feminină de care vorbise el, merita să fie împușcat. Era mult prea tânără pentru el.

– A plecat în oraș cu barca? întrebă Diane apropiindu-se. Am observat că nu era la chei.

– Nu știu, admise Greer. Casa era pustie când m-am trezit. Nu aduse în discuție faptul că nu avea cu ce să se îmbrace. Vrei cafea?

– Nu, mulțumesc. O să aștept aici. Diane se așeză pe cel mai apropiat scaun. Nu te îmbraci până se întoarce Ty? întrebă ea.

Trebuia să mintă din nou.

– Mi s-a rupt cheia de la valiză. Trebuie să-l aștept pe Ty să mi-o deschidă. Din nefericire, am vărsat supă pe costum.

– Deci de aceea porți halatul lui.

– Da. Noroc că avea unul. Nu mințise prea convingător. Sper să vină repede. Abia aștept să mă cazez la hotel.

Ochii albaștri ai adolescentei erau curioși.

– Stai mult aici? Probabil că nu ești obișnuită. Hotelul e bun, dar nu ca cele din Halifax.

Evident, Diane ar fi preferat ca ea să fie acolo în clipa asta. Diane vroia ca ea să plece; era complet de acord. Oare amândouă nu l-ar fi putut convinge pe Ty că n-avea rost ca ea să stea aici?

– Dacă l-aș putea convinge pe Ty Frazer să-mi cumpere partea din companie, aș pleca imediat, spuse ea, surprinzând interesul celeilalte.

– Nu știam că ai venit aici ca să vinzi. Credeam că vrei doar... Vocea i se stinse.

– Că vreau doar să fiu sigură că-mi primesc profitul? sugeră Greer. Vreau să fac altceva cu banii. Ar fi fost altfel dacă aș fi fost mai apropiată de tatăl meu, desigur. Aici era casa lui.

– Dar nu vrei să fie și a ta. Cred că ai dreptate. N-ai fi fericită aici. Cineva care a locuit într-un oraș ca Londra nu ar putea să se adapteze la viața în sălbăticie.

– Ai fost la Londra?

– O, nu, niciodată n-am fost mai departe de Halifax. Dar am citit ghiduri de călătorie. Trebuie să fie interesant.

Greer zâmbi.

– Depinde dacă ești turist sau localnic. Te poți simți foarte singură.

Diane observă inelul lui Greer.

– O, ești logodită! Logodnicul tău e tot englez?

– Da. Greer calculă diferența de fus orar dintre acest loc și Londra, și ajunse la concluzia că Marcus probabil lua prânzul acum. În mod ciudat, nu-i era dor de el. El hăpăia mâncarea, apoi se grăbea la câte o întâlnire și se mira de ce făcuse indigestie. Și ea era agitată la Londra, în comparație cu locul acesta liniștit. Plecase abia de câteva zile. I se părea că Londra era departe în timp. Aici timpul trecea încet, în pace.

Diane o privea ciudat, dându-și seama că se frământa, dar neștiind cauza. Zgomotul bărcii cu motor rupse tăcerea.

– Vine Ty, spuse Diane sărind în picioare.

Greer rămase pe loc în timp ce adolescenta se repezi la ușă. Acum, evenimentele de seara trecută păreau absurde. Bine că Diane nu văzuse clanța ruptă. Ar fi trebuit să inventeze noi minciuni. Mai avea puțin și devenea expertă în minciuni.

Intră Ty urmat de Diane. Ty o ironiză pe Greer, care aștepta în halat.

– Bună dimineața, spuse el. Ai dormit bine?

– Foarte, răspunse ea sarcastic, în timp ce privirea Dianei se muta de la unul la altul. Îi spuneam oaspetei tale că valiza mi s-a blocat. Sigur poți să mi-o repari.

– Sigur, dacă ai nevoie. Puse jos pachetul pe care-l adusese. Uite lucrurile pe care ți le-am promis. Am luat mărimea cizmelor de pe pantofii tăi. Sper să ți se potrivească.

Greer îi susținu privirea o clipă, apoi se apropie și desfăcu sfoara care lega pachetul. Înăuntru erau o pereche de cizme negre de piele, doi blugi albaștri ca ai Dianei și două cămăși de bumbac cu pătrățele roșii și albastre. Mai era și o jachetă. Privindu-le, se gândi cât timp va dura ucenicia ei.

La joagăr nu era nevoie de haine de muncă. Hainele cu care venise ar fi fost bune, îi trebuia doar niște pantofi comozi.

Diane fu cea care ridică problema, cu vocea neliniștită.

– Ty, ce-ai făcut? Nu vrea să stea mult timp în Mackinlay.

– Poate nu vrea, dar va sta. Nici măcar nu-și întoarse capul. Probabil că ți-a spus de ce a venit aici.

– Da, cred că e înțeleaptă.

– Și tu? De data asta o privi ironic. Crezi că ar trebui să cedez și s-o trimit de aici, nu-i așa?

– Las-o să vorbească, interveni Greer causitc.

– Gura! Ty continua s-o privească pe adolescentă. Ca să economisesc timp și efort, răspândește vestea că noua mea parteneră va rămâne aici pe o perioadă nedeterminată. Mergem la taberele de tăiere după ce trecem pe la joagăr. Poți să rămâi, are ce învăța de la tine.

– Vă... vă duceți acolo singuri? Diane roșise, era rănită. Ce va crede lumea?

– Ce vor. E afacerea noastră și așa va rămâne. Și fiindcă veni vorba ce crede lumea, nu mai veni aici singură. Acum ești fată mare, nu mai ești copilul căreia îi cumpăram înghețată. Nu reputația mea are de suferit, ci a ta. Înțelegi ce-ți spun?

Îl privi rănită, gura îi tremura, apoi se întoarse și ieși trântind ușa. Greer aștepta ca mașina ei să plece.

– Ty Frazer, spuse ea, ești cel mai mare porc pe care l-am întâlnit. Chiar era necesar?

– Trebuia s-o fac mai demult. Mica Di are o pasiune de școlăriță pentru mine de când am bătut-o la fund că făcuse focul unde nu trebuia. E un complex patern. Ai ei n-au avut grijă de ea. Dar acum s-a îngroșat gluma. E timpul să-și găsească un prieten mai aproape de vârsta ei.

– Totuși, nu trebuia să fii atât de brutal. Puteai să-i vorbești altfel.

– Și care ar fi diferența?

– Puțină compasiune.

O privi sardonic.

– Sfatul ăsta e bun și pentru tine. Să-i spui unui bărbat porc nu e ceva plin de tact și diplomație.

– Nu știu. Depinde de comparații.

Dacă spera să-l enerveze, fu dezamăgită. Părea mai degrabă amuzat.

– Ce gură mare ai. Te suportă logodnicul tău?

– Nu știu, spuse ea. N-am simțit niciodată nevoia să-l jignesc.

– E un gentleman, nu-i așa?

– Într-un fel pe care tu nu-l poți înțelege. Se ridică și-și strânse halatul pe ea. Bănuiesc că lucrurile mele sunt încuiate în camera ta. Acum nu mai ești împotriva cheilor?

– Nu sunt împotriva lor când nu e nimeni încuiat, răspunse el. Dacă vrei să te îmbraci, încearcă hainele astea.

– Bine, spuse ea sarcastic. Doar că ai uitat vreo două articole. Dacă îți place, mă voi îmbrăca în ton cu locul, dar tot am nevoie de valiza mea.

– Bine. Ai dreptate. Ți-o aduc. Ochii îi sclipiră într-un fel care ei nu-i plăcu, dar părea dispus să coopereze. Și hai mai repede. Avem multe de făcut azi.

Vom mai vedea, se gândi Greer. Astăzi va merge cu el, dar mâine se va termina. Să viziteze taberele

de tăiere! Probabil că era nebun, dacă își imagina că va merge cu el.

Stătea la fereastră în camera tatălui ei când veni cu valiza. Se întoarse când Ty aruncă valiza pe pat și spuse ironic:

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. El o cântări cu privirea. Fiindcă veni vorba de comparații, e timpul să afli ce e munca.

Greer se dădu napoi în timp ce el se apropia.

– Dacă mă atingi... amenință ea.

– Ce vei face? Mă vei pălmui. O trase spre el. Dă-i drumul.

În brațele lui puternice nu avea nici o șansă. Gura lui era neînduplecată, neacceptând refuz. Nu-i dădu drumul imediat și o privi ironic.

– Nu ești chiar atât de distantă pe cât vrei să pari. Data viitoare gândește-te de două ori înainte să deschizi gura. Te aștept afară.

Greer îl privi tulburată cum se îndepărta, simțind încă buzele lui peste ale ei. Săruturile lui Marcus n-o tulburau așa, admise ea. O speria

această putere a lui. Și mâine trebuia să fie singură în pădure cu el. Dacă nu pleca până atunci. Trebuia neapărat să scape. Cine putea avea încredere într-un bărbat atât de imprevizibil?

Ty umbla la mașină când ea ieși. O privi critic.

– Îți vine bine. Cizmele te strâng?

– Nu. Cuvintele îi veneau greu.

– Acum ești mai supusă, nu-i așa? Iată rezultatul pedepsei de mai înainte.

– Asta a fost? Se urcă în mașină.

– Ce altceva? Doar nu crezi că te iubesc?

– Te avertizez să n-o mai faci. Voi fi pregătită.

– Mă bazez pe asta.

Se urcă în mașină lângă ea, porni motorul și trecu în viteza întâi. O veveriță precu prin fața mașinii și se sui într-un copac. Terenul era accidentat. În cele din urmă ajunseră la drumul forestier.

Auzi joagărul înainte să-l poată vedea. Scena era în contrast cu liniștea pădurii. Erau în vestul lacului. Pe râurile care se vărsau în lac veneau bușteni pe care muncitorii îi prindeau cu cângile.

Pe mal, aceștia îi scoteau cu niște utilaje și îi puneau pe o bandă rulantă. Erau două clădiri mari și câteva mai mici. Ty o duse spre una din ultimele.

Bărbatul care stătea cu picioarele pe birou avea aproape cincizeci de ani, era zdravăn și bronzat, dar vesel. Căuta într-un teanc de hârtii când ei intrară și lăsă scaunul înclinat să revină la poziția normală privind-o pe Greer.

– Ea e noua șefă, spuse Ty. Bill Ryman. El e șef de echipă.

Acesta dădu mâna cu Greer cu grijă. Nu avea cuvinte. Greer preluă inițiativa, conștientă de privirea ironică a lui Ty.

– Nu stau mult aici. Ce mai faceți, domnule Ryman?

– Foarte bine. Rânji și se scărpină în cap. Deci tu ești fata lui Frank! Nu prea semeni cu el.

– Nu, semăn mai mult cu mama.

– Ce femeie frumoasă. Mi-o amintesc. Acum vreo douăzeci și cinci de ani. Nu eram de mult timp aici.

Douăzeci și cinci de ani. Jumătate de viață. Își dădu seama că și Ty fusese pe aici atunci.

Avusese nouă ani când Frank Patton își adusese soția, unsprezece când ea plecase. Destul de mare ca să-și amintească. Se întrebă care fusese impresia lui. Probabil că nu l-ar fi suportat nici când era mic.

– Domnișoara Patton vrea să vadă totul, Bill, spuse el. Arată-i șoproanele. Eu am ceva treabă. Se întoarse spre ea. Ești în siguranță cu Bill. Ne vedem aici când te întorci.

Singură cu șeful de echipă, Greer nu era în apele ei.

– Se pare că mă ai pe cap. Mergem?

Păru surprins.

– Sunteți șefa. Hai să mergem. Cred că știți unde mergem.

Greer văzu ce vroia el să spună, imensele discuri de metal tăind buștenii.

Era zgomot și cerul era plin de rumeguș, care nu era toxic, după cum îi explică Bill când ea întrebă de ce muncitorii n-au măști de protecție. Rumegușul era organic. Poate că ar fi trebuit să poarte ochelari, ca să nu le intre în ochi, deși puțini se plângeau.

Era aproape imposibil de vorbit. Greer se bucură când ieșiră la aer curat. În spate era depoul de cale ferată, cu grămezi de cherestea așteptând să fie expediate. Se încărcau vagoanele. Era și o locomotivă cu aburi.

– Merge cu lemne, îi spuse Bill, anticipând întrebarea. O vechitură specială. Avem combustibil din belșug. Avem vreo două, care fac naveta până la linia principală din Baxter. Lăsăm vagoanele încărcate acolo și sunt duse până la Halifax.

– V-ați organizat bine, murmură Greer. Bill era mândru.

– Sigur. Și asta e doar o parte. Ar trebui să vizitați și taberele din pădure.

– Sunt departe? întrebă ea.

– Destul de departe. Depinde care dintre ele. Talso e la cincizeci de kilometri.

Departe. Ty își putea lua adio de la excursia lui acolo.

Ty stătea pe marginea biroului când se întoarseră, citind un raport scos la imprimantă care îl pusese pe gânduri.

– Avem turiști în partea estică, după cum văd, îi spuse el lui Bill Ryman. Sper că au grijă unde fac focul.

– De ce nu-i alungi, dacă sunt atât de periculoși? întrebă Greer fără să se gândească. El zâmbi ironic.

– Ce sugerezi, să punem un gard împrejurul pădurii? Avem patrule și turnuri de observație. E tot ce putem face. În rest, sperăm. A fost o lună secetoasă, dar se va răci în curând. Cred că va ploua bine.

Ploaia va umezi cheresteaua. Greer știa ce spunea Ty. Pericolul nu trecuse încă, dar puteau spera să nu fie vreun incendiu. "Puteau"? Zâmbi. Ciudat ce repede se simțea proprietară. Acum vreo două săptămâni, primejdia unui foc în pădure n-ar fi îngrijorat-o.

Ty o privea cu o expresie enigmatică.

– Vrei cafea? întrebă el brusc. E multă la cantină.

– Aduc eu, se oferi Bill Ryman, dar Ty îl refuză.

– Mergem noi. Se ridică, aruncând raportul pe birou. Hai, partenere, avem mâncare bună.

– Îmi imaginez! Ar fi spus mai multe, dar era prudent ca Bill să nu audă. Acesta era sigur că ea stătea la Mackinlay. Nu vroia să se răspândească vestea că petrecuse noaptea în casa lui Ty Frazer.

Doar că oricum avea să se afle. Diane Ford fusese jignită serios dimineață. Se putea răzbuna spunând ceea ce văzuse. Așa că diseară trebuia să rămână în oraș. Poate lui Ty nu-i păsa de onoarea lui, dar ei îi păsa de a ei, măcar de dragul tatălui.

Cantina era o baracă lungă din lemn și cărămidă plină cu mese curate și scaune de metal. Mâncarea caldă era servită pe o tejghea și erau câțiva muncitori la coadă. Greer le suportă privirile în timp ce Ty o conduse la o masă.

– Aduc cafeaua, spuse el. Ți-e foame?

Dădu din cap că nu. Ty se duse să aducă niște cafea.

– Credeam că muncitorii te respectă mai mult, comentă Greer ironic la întoarcerea lui cu două căni.

– Să-i fac să stea drepți când intru? Se așeză nepăsător. Lucrează pentru mine, asta e tot.

– Lucrează pentru noi.

– Nu pentru mult timp, dacă mă convingi. O studie o clipă. Nu cumva te-ai răzgândit?

– Nu, negă ea fără să ezite, totuși cu o strângere de inimă.

– Nu-ți ajunge venitul?

– Îmi trebuie bani urgent. Îl privi, apoi se uită în cană. Nu-ți pot cere cincizeci de mii de dolari în contul profitului viitor, deci n-am altă alternativă rezonabilă decât să vând.

După o pauză, Ty spuse liniștit:

– Nu mi-ai spus la ce-ți trebuie banii ăia. Ai probleme?

Greer se forță să zâmbească.

– Ar trebui să am probleme serioase ca să am nevoie de o sumă atât de mare.

– Atunci, ce e?

Nu putea să nu-i răspundă, dar nici nu prea îi venea să-i spună.

– Vreau să cumpăr niște acțiuni, spuse ea cu greu.

Dar nu scăpă atât de ușor.

– În ce domeniu?

– Petrol. Și nu mă întreba la ce companie, Marcus n-are voie să spună.

Sprâncenele lui se împreunară.

– Deci tu trebuie doar să-i faci rost de bani. Credeam că ești mai înțeleaptă!

– Am încredere în el, răspunse ea. Altfel nu m-aș mărita cu el.

– De când sentimentele țin locul rațiunii? Parcă ar fi vrut s-o scuture. Nu poți fi obiectivă. Acest logodnic al tău mi se pare un personaj dubios!

– Nu-l cunoști și nu mă interesează ce crezi! Dacă situația companiei e destul de bună pentru a convinge oameni de afaceri experimentați, atunci mă convinge și pe mine. Vocea îi tremura puțin de furie. Și fiindcă veni vorba, Marcus a sugerat să mă ajute un avocat, ca să-mi protejeze interesele.

– Ceea ce ai refuzat, protestând, ceea ce el negreșit anticipase.

– Nu-i adevărat!

– Deci nu ai refuzat?

Greer își mușcă buza.

– Vreau să spun că nu e adevărat că Marcus se aștepta la asta. A fost foarte insistent.

– Știind bine că pe cât era mai insistent, pe atât mai puțin vei fi vrut să-l asculți. Cred că te-a vrăjit de tot. Gura lui era severă. Pe de altă parte, a pus căruța înaintea calului. Încă n-ai banii.

– Doar pentru că tu te încăpățânezi să nu vrei să cumperi, răspunse ea, uitând de precauție. Nici măcar nu cer o evaluare. Pentru tine e convenabil.

– Ceea ce nu se poate spune despre tine. După un timp, continuă. Să-ți spun cum facem. Telefonează-i acestui individ că te-ai răzgândit și nu mai vinzi și observă reacția lui. Dacă tot mai vrea să se însoare cu tine, îți voi da dreptate.

– Logodna noastră nu are nimic de-a face cu această afacere, spuse arțăgoasă. Tata era încă în viață și părea sănătos, când Marcus a încetat să fie doar șeful meu.

– Nu-i pun la îndoială pornirile. Dar doar de curând porți inelul lui.

– De unde știi?

– Observație. Azi-dimineață în pat nu-l aveai. A fost vară în Anglia și ești bronzată. Dacă ai fi fost logodită de mai demult, ar fi un semn în locul inelului pe degetul tău.

Roși.

– Ce mai detectiv!

– Știu cât fac doi plus doi. Ei bine, când ți l-a dat?

– Vezi-ți de treaba ta! Împinse cana de cafea și se ridică, conștientă că oamenii o priveau. Plec.

– Stai jos. Ty nu ridicase vocea, dar tonul lui o opri. Adăugă: Cât mai poți.

– Nu fi ridicol, spuse ea disprețuitor. Acum nu ai de-a face cu școlărițe!

– Dacă mai râzi de mine, afacerea cade. Am spus să stai jos.

Se așeză. Acest bărbat era imprevizibil.

– Și acum? întrebă ea.

– Ți-am spus. Trimite-i o telegramă.

– N-o voi face!

Ty ridică din umeri.

– Atunci, trimite-i alta și spune-i că nu cumpăr. E același lucru.

Greer tăcea, privindu-l neajutorată, mușcându-și buza de jos.

– Ai spus că te vei mai gândi.

– Până acum nu m-ai convins că ți-aș face o favoare. Dacă n-ai fi fata lui Frank, nu mi-ar păsa.

– Dacă n-aș fi fata lui Franck, n-aș fi în situația asta, sublinie ea. În testament, nu mă exclude.

– Doar pentru că nu i-a trecut prin cap că vei fi atât de proastă să vinzi. Credea că te vei mulțumi cu un venit sigur tot restul vieții; să faci ceea ce vrei, nu ceea ce ești obligată. Dacă era după mine, aș fi adăugat o clauză ca să petreci cel puțin două luni pe an aici, dar nu m-a ascultat.

– Evident, era mai înțelegător decât tine!

– Mă bucur că începi să-ți dai seama. Păcat că n-ai făcut-o cât mai trăia încă. O prinse de încheietura mâinii, căci se foia și i-o fixă pe masă între ei. Vei rămâne aici până mă satur. Deși nu-ți pasă de el, tatăl tău te-a iubit.

– Atât de mult încât a lăsat-o pe mama să mă ducă departe.

– Era hotărâtă să plece și legal nu te putea ține aici. Oricum, nu vroia un proces. Ochii verzi se îngustară. Vrei să spui că ai fi preferat să stai cu el?

– Nu. Nu... știu. Era confuză. Am iubit-o pe mama. Dacă aș fi stat aici, n-aș fi cunoscut-o nici pe ea.

– Și viața pe care ai trăit-o? Tot crezi că ai fi preferat-o pe aceea celei de aici?

Era vulnerabilă.

– Am trăit în confort. Nu ca aici.

– Libertate? sugeră el. Spațiu? Copiii noștri nu știu cum e să fii închis într-un parc.

– Ai noștri? Ironia era deliberată, vrând să oprească introspecția lui. Nu mi-am dat seama că ai copii.

– N-o face pe isteața, spuse el aspru. Copiii trebuie să aibă familie. Voi face și eu copii când va veni timpul.

– Vrei să spui când vei găsi o femeie destul de bună ca să te însori cu ea?

– Nu sunt sigur că "bună". Sună plictisitor. Să spunem "interesantă". Nu vorbeam despre mine, ci de nevoile tale. Ți le poate Marcus satisface?

– Admirabil. Alungă amintirea buzelor lui Ty peste ale ei. Are treizeci și doi de ani, nu e neexperimentat.

– Te-ai culcat cu el?

– Nu! Se controlă. Marcus se controlează.

– Sigur nu e cumva lipsă de interes?

– Sigur. Era hotărâtă să nu-l lase s-o mai domine. Nu mă aștept ca tu să apreciezi subtilitățile. Sunt sigură că nici o femeie de-a ta nu scapă neatinsă!

– Neatinsă? Părea amuzat. Dacă așa vezi lucrurile, mi-e milă de tipul ăsta. Poate că vreo câteva lecții în plus vă vor face bine amândurora.

– Nu unul ca tine. Nu mă excită forța brută!

– Nu mi s-a părut. Te topeai.

– Nu, răspunse ea calm. Nu vroiam să protestez, cum urmăreai. A fost cel mai rapid mod de a sfârși o experiență neplăcută.

– Zi ce vrei. Încă era amuzat. Vom vedea data viitoare.

– Mă îndoiesc. Îl privi în ochi. Cred că sunt doar două motive pentru care săruți o femeie.

Primul, pentru că o dorești fizic și al doilea ca s-o pui la locul ei. Ai fost foarte clar care a fost motivul în cazul meu.

– Da?

– Tu însuți ai spus, ca să mă pedepsești. Bine, sunt pedepsită. Repetarea nu ne mai aduce nimic nou.

– Nu vrei să înțelegi, nu-i așa?

– Ce să înțeleg?

– Ce e în spatele rolului pe care-l joci. Dacă e ceva. Am început să mă îndoiesc. Poți fi doar o copilă cu capul sec!

– Nu sunt o copilă, domnule Frazer. Sunt majoră.

– Nu ți-ar plăcea alternativa. Împinse în spate scaunul cu un scârțâit care făcu să se întoarcă toate capetele. Haide să mâncăm în oraș. Simt nevoia unei schimbări.

Cantina se umpluse. Sub privirile a peste patruzeci de muncitori, Greer încercă să zâmbească și să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuși, situația nu era normală. Normal

era acasă, la mii de kilometri depărtare. Acasă cu Marcus. Îi era dor de el. Dacă tatăl ei n-ar fi murit, toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Lăsându-i această moștenire, îi crease dificultăți.

Îi fu rușine de gândurile ei. El făcuse ceea ce făcuse cu cele mai bune intenții. Ea își crea dificultățile prin hotărârea de a-l ajuta pe Marcus. Dar și ea avea de câștigat din această tranzacție, în mai multe feluri. Goni din minte clipa când el îi dăduse inelul de logodnă, la două zile după ce aflase de moștenirea ei. Ce zi mai bună decât ziua ei de naștere ca s-o ceară de nevastă?

Plecară cu mașina. Greer privi copacii de pe marginea drumului, până departe.

– Sunt mai înalți și mai groși decât mă așteptasem.

– Așa sunt brazii de Columbia, răspunse Ty fără să se întoarcă spre ea. În sud, ajung la trei metri circumferință. Aceștia sunt tineri. Vei vedea alții mai mari spre Talso.

– Sper că nu vrei să mă duci acolo?

– Ba bine că nu. Plecăm mâine dimineață.

– Toată ziua?

– Cam o săptămână.

– O săptămână! Nu fi ridicol. Doar nu crezi că vin!

– N-ai altă soluție.

Pe naiba! Greer se supuse, căci nu avea sens să se certe cu el. Dar nu va petrece o săptămână în pădure cu Ty Frazer. Măcar dacă Marcus ar fi fost aici s-o ajute. Se îndoia că Ty chiar vroia să refuze afacerea. Vroia doar s-o pedepsească pentru că-și neglijase tatăl când trăia. Refuza să-și asculte mica voce interioară care-i spunea că el avea dreptate.

Capitolul 3

Ajunseră în oraș la amiază. Ty parcă în fața unui restaurant de cărămidă.

– Aici e cea mai bună plăcintă cu mere din toată țara, spuse el.

Femeia de la tejghea era blondă, de vârstă mijlocie. Îl salută pe Ty cu familiaritate și fu prietenoasă cu Greer. Îi privi speculativ. Până acum, probabil că se aflase în tot orașul că nou-venita nu-și petrecuse noaptea la hotel. Greer se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă anunța de ce rămăsese la el și ar fi cerut ajutor ca să n-o mai

ducă iar acolo. Dar nu avea curaj, cu el alături. Întâi trebuia să scape de el.

Ty comandă friptură la grătar cu garnitură. Greer se mulțumi cu plăcinta cu mere, deși nu prea avea chef să mănânce. Porțiile erau enorme. N-o putu mânca toată, dar fu de acord că fusese delicioasă.

Abia când Ty începu să discute cu un bărbat, ocazia ei apăru. Ty își pusese jacheta pe spătarul scaunului dintre ei, cu buzunarul în care ținea cheile între ei. Fără să fie observată, Greer luă inelul cu chei și le strecură în propriul buzunar.

Ty o privi când ea se ridică, dar nu fu împotrivă să meargă la toaletă. Aceasta era în spate. Spera ca pe acel coridor să poată ieși. Ieși și ocoli clădirea.

Range-Roverul era parcat unde îl lăsase Ty. Îl văzuse cum condusese și era sigură că putea face și ea asta. Se sui la volan și porni. Strada era liberă în ambele direcții. O luă în direcția de unde venise cu o zi înainte. Abia când ieși din oraș se întrebă unde se îndrepta. Acționase din impuls, fără să gândească. Vroise să fugă de Ty, să-i arate că nu

putea fi forțată să facă ce vroia el. Dar acum nu știa încotro s-o apuce.

Dar Gordon Terry? Era adevărat, îl cunoștea doar de ieri, dar păruse de încredere. Avea nevoie să scape, atât pentru ea, cât și pentru ca Ty să-și dea seama cât de nerezonabil fusese. Doar la ferma lui Terry se putea duce, dacă o găsea.

Drumul până la Baxter păru mult mai lung decât ziua precedentă. Greer se simți ușurată când ajunse la pământurile cultivate, cu pomi plini de fructe. Culesul începuse deja. Numele de pe căsuțele poștale ale fermelor erau scoțiene: Campbell, Laurie, Mackintosh și Duncan.

Orașul era mai mare decât Mackinlay, având chiar și un cinematograf. Erau câteva baruri, o biserică din piatră și câteva stații service auto.

Prima persoană pe care Greer o întrebă îi spuse că ferma lui Terry era în afara orașului, cam la cinci kilometri. Fără îndoială, localnicii se cunoșteau între ei. Trebuia să cumpere benzină. Ferma semăna cu celelalte pe care le văzuse. Erau vite pe pășunea din apropiere, și nu departe, un

eleșteu cu rațe și gâște. Oamenii se ocupau mai mult cu cultura cerealelor, pomii fructiferi fiind pe locul doi.

Casa părea pustie. Când parcă, un bărbat apăru în ușa unui hambar. Era chiar Gordon Terry, și se bucură. I-ar fi fost mai greu să dea explicații altcuiva. Coborî din mașină, iar el se apropie.

– Bună, spuse ea. Îmi pare rău că vă deranjez, dar n-am altundeva unde să stau.

– Îmi pare bine că vă văd. Nu părea surprins de venirea ei. Își scutură mâinile pe pantaloni și își suflecă mânecile cămășii, zâmbind. Nu v-am recunoscut la început, dar am recunoscut mașina. L-ați lăsat pe Ty în oraș, nu-i așa?

– Nu, e în Mackinlay. Cel puțin așa sper.

O studie o clipă.

– Aveți necazuri?

– Da. Nu știa cum să-i explice. Pare dramatic, dar trebuia să scap de el, spuse ea în cele din urmă. Mă sechestrase. Nu știu cum e legea pe aici, dar de unde vin eu nu e permis.

– Așa e și pe aici. Sigur te-a sechestrat? Nu mi-l închipui pe Ty Frazer să facă asta.

– Adică are femei destule? întrebă ea ironic. Cred că a vrut să mă facă să plătesc pentru lucruri vechi. Mă ajuți, Gordon?

– Sigur. Cum?

– Lasă-mă să stau aici până iau legătura cu logodnicul meu din Anglia. Va trebui să vină și să trateze el însuși afacerea. Eu nu reușesc.

– Ai greutăți, nu-i așa? Părea dezamăgit. Trebuia să-mi fi dat seama. Sigur, poți sta aici. Mama mea se va bucura de oaspeți.

Până atunci, Greer nu se gândise că și el ar putea locui singur. Nu că ar fi contat. Gordon Terry părea de încredere. La Ty, doar faptul că era imprevizibil era sigur.

– Crezi că mă va găsi aici? întrebă, puțin neliniștită.

– Dacă te caută, mai devreme sau mai târziu te va găsi.

– Mă va căuta. Zâmbi forțat. Doar i-am furat mașina. Ezită. Îți fac probleme, nu-i așa?

– Nu prea multe, dacă spui adevărul. Nici măcar Ty Frazer nu poate încălca legea.

– E atât de important?

– Destul. Mackinlay își datorează existența Companiei. Are relații pe aici. Dar nu-ți face griji. Nimeni nu-l va susține în sechestrarea unei femei, cu atât mai mult a fetei lui Frank Patton.

– Nici dacă această fată și-a neglijat tatăl? întrebă ea.

– Nu sunt eu chemat să judec. Nici Ty. Nu te va lua de aici fără voia mea.

– Mulțumesc. Îi era recunoscătoare. Nu-mi place să apelez astfel la tine, dar n-am altă opțiune. N-am bani să-i telegrafiez lui Marcus din oraș.

– O voi face eu pentru tine. Repede și sigur. Hai înăuntru s-o cunoști pe mama.

În interior, casa semăna cu cea a lui Ty. Doamna Terry era în bucătărie, o femeie vânjoasă de vreo șaizeci de ani, care semăna cu fiul ei. O primi pe Greer cu brațele deschise, ascultă explicațiile lui Gordon, apoi o privi uimită.

– Nu știu ce credea Ty că va rezolva în felul ăsta, spuse ea. N-am mai auzit așa ceva. Îl voi face cu ou și cu oțet dacă vine să te caute!

Gordon râse.

– Asta da amenințare, îți pot spune. Mă duc în oraș să telegrafiez, dacă-mi scrii adresa și mesajul. Cred că logodnicul ăsta al tău va veni cu primul avion când va auzi ce se întâmplă.

Greer spera asta. Avea nevoie de el mai mult ca niciodată. Luă creionul și hârtia.

"Frazer nu cooperează. Vital să vii dacă vrei afacerea încheiată. Stau ferma Terry în Baxter până vii".

Gordon citi mesajul, o privi curios, dar nu întrebă nimic.

– Bine, mă duc. Dacă îl văd pe Ty, îi spun că nu vrei să-l vezi.

– Dar Roverul? întrebă ea. Nu cred că mi-l lasă mie.

– Poate să vină să-l ia. Nu e nevoie să te întâlnești cu el. Făcu semn de "la revedere" cu mâna. Ne vedem mai târziu. Nu-i lăsa pe băieți s-o

deranjeze, îi spuse mamei lui. Vor fi aici înainte să mă întorc.

– O voi ține ascunsă, promise mama lui.

Greer îi zâmbi bătrânei.

– Nu vă pot spune cât vă sunt de recunoscătoare că mă primiți aici. Sunt o străină...

– Nu chiar. Tatăl tău ne-a fost prieten când trăia soțul meu, și chiar și după aceea. Vorbea mult despre tine, mai ales în ultimul timp.

– De când a murit mama? Ați cunoscut-o?

– Am văzut-o doar de vreo două ori, când Frank a adus-o la Baxter la cumpărături. Ezită, apoi adăugă: Era cam distantă. Pe atunci, nu prea erau distracții pe aici. Acum e altfel.

– Și în Mackinlay?

– Acolo mai puțin.

– Cred că e aceeași atmosferă. Drumul e deschis tot anul?

– Nu. Se închide o zi-două, câteodată. Bănuiesc că mamei tale i-a fost greu să stea în izolarea asta și cred că și ție. Ești obișnuită să trăiești la oraș, unde sunt mulți oameni și nu te plictisești. Aici

doar bârfim, sau câteodată doar stăm singuri. Nu în timpul zilei. Atunci muncitorii vor ba ceva de mâncare, ba să le speli o cămașă. Trebuie să avem grijă și de animale. Nu era o plângere, doar o constatare. Zâmbi. Bine, îmi iau și câte o pauză. Vrei o ceașcă de cafea?

– Aș dori una. Greer se apropie. Lăsați-mă s-o fac eu.

– Doamne, nu te lua după văicărelile mele. Stai jos, e în regulă. Nu am prea des oaspeți cu care să vorbesc în timpul zilei, mai ales una tocmai din Anglia. Știi, mă gândesc că tu și Ty nu prea v-ați înțeles. El face mereu ce vrea el, dar nu credeam că va merge până aici.

– Poate fiindcă n-a mai fost într-o astfel de situație, sugeră Greer. Poate că-i dau dreptate în legătură cu relația mea cu tata, dar nu-l voi ierta că m-a făcut să stau o noapte întreagă în casa lui. Văzu privirea speriată a bătrânei și adăugă: O, nu s-a atins de mine. Dar nu știu dacă n-ar face-o, dacă aș sta o săptămână întreagă cu el în pădure, cum vrea el.

– Asta vroia să facă? Nu e o idee rea. Se zvonește că Frank ți-a lăsat jumătate din companie. Poate că te interesează cum merge treaba.

– Mă interesează, spuse Greer precaută, să-i vând lui Ty partea mea. Credeam că se va bucura de ocazie.

– Nu neapărat. Compania s-a numit mereu Frazer-Patton. Poate crede că aduce ghinion să-i schimbe numele.

– Nu e nevoie să-i schimbe numele. I-am spus deja. Oricum, eu mi-l voi schimba pe al meu în curând.

Doamna Terry întrebă:

– De aceea ai nevoie de bani?

– Într-un fel. Greer nu era pregătită să-i spună mai mult. Marcus va rezolva problema când va veni.

– Dacă-l lasă Ty. E încăpățânat, la fel ca tatăl lui.

– Vrea mereu să obțină ce-și dorește. Pe Greer o trecură fiori. Dar cu mine nu-i va merge. Doar nu-l jecmănesc. Va avea întreaga afacere la un preț mai mic decât valorează.

– Nu cred că Ty se gândește în primul rând la bani. Îl admira pe tatăl tău.

– Și o ura pe mama.

– Era prea mic atunci când ea a plecat. Și "o ura" e un cuvânt prea tare.

– Cum altfel să-i spun, dacă vrea să se răzbune pe mine pentru ce a făcut ea?

Bătrâna o privi gânditoare.

– Dacă așa vezi lucrurile, aș spune că pe tine vrea să te pună la punct pentru că nu ți-ai vizitat tatăl.

– Dar m-am întâlnit cu el.

– Doar când a venit el la tine, și nici atunci nu ai încercat să-l înțelegi.

Greer înghiți în sec.

– Asta v-a spus?

– Nu trebuia să-mi spună. Se vedea când venea din Anglia. Frank nu mai spera să se împace cu soția lui, dar spera că măcar tu îl vei ierta.

– Gata, vă rog! Abia murmura, cu capul aplecat. Știu că n-am fost o fiică bună. Abia acum aflu ce-am pierdut. Dar dacă regret, tot nu mai pot repara nimic. Tata a murit. E prea târziu.

– Poate că ai dreptate. Doamna Terry puse ibricul pe masă și scoase cești și farfurioare. Hai să bem cafeaua și să vorbim despre altceva. Povestește-mi cum e la Londra. N-am fost niciodată acolo, bineînțeles, dar pare un oraș interesant. Ce lucrezi acasă?

Greer făcu un efort să se adune.

– Sunt secretară. Marcus e șeful meu.

– Logodnicul tău?

– Da. Continuă să vorbească, fără să se gândească la ce spunea, fără să-și dea seama cât de mult dezvăluia acum că-și lăsase garda jos. E un bărbat inteligent, de viitor. Sunt norocoasă.

– Și el. Sper că și Gordon se va însura în curând. Mi-ar plăcea să am niște nepoți.

– Are o prietenă?

– Nu prea. Nu sunt multe fete tinere libere în Baxter.

– Dar în Mackinlay? Am cunoscut o fată drăguță pe nume Diane Ford azi-dimineață.

– Tot mai umblă după el? Îi trebuie o bătaie la fund!

Zâmbi.

– Am înțeles că a făcut deja asta.

– Probabil nu destul de tare. Dolly și Pete nu ar fi trebuit să-i lase pe ea și pe Tom de capul lor. Acesta nu poate avea grijă de fermă și de sora lui, în timp ce părinții lor călătoresc departe.

– Unde sunt plecați?

– S-au dus în Australia să-l viziteze pe celălalt fiu și familia lui. Tom e cuminte și muncitor. De altfel. E frumoasă, n-am ce zice. Jumătate din tinerii de pe aici îi mănâncă din palmă.

– Dar nu și Gordon?

– El e mai înțelept. Oricum, ei nu-i pasă decât de Ty.

– Poate asta se va schimba. A izgonit-o azi-dimineață fără scrupule. A fugit de parcă avea un purice în ureche.

Bătrâna zâmbi.

– Probabil ăsta e un proverb englezesc. Nu l-am mai auzit până acum, dar e sugestiv. Bravo lui. Era și timpul să nu mai vină singură la el.

– Din cauza reputației lui în privința femeilor?

– Are una? Doamna Terry părea mai degrabă interesată decât șocată. E prea lup singuratic ca să atragă femeile. Deși dacă mă gândesc...

– Ce? o îndemnă Greer, curioasă.

– A, nimic, răspunse doamna Terry. Bârfe, asta-i tot. Privi ceasul de perete și exclamă îngrozită: Uite cât e ora și eu n-am făcut nimic! Băieții se vor întoarce într-o oră să mănânce.

– Să vă ajut, se oferi Greer. Dacă tot stau aici, măcar să fiu de folos.

– Drăguț din partea ta. După aia să-ți căutăm niște haine. Bănuiesc că nu ți-ai adus nimic cu tine, nu-i așa?

– Nu, recunoscu Greer. Am plecat în grabă.

– Atunci, înseamnă că ești impulsivă. Nu multe femei și-ar lăsa lucrurile.

– Depinde de ce fug. S-ar fi putut să nu mai am altă șansă și să mă ducă în pădure!

– Te sperii prea ușor. Tonul era tolerant. Nu te putea lua cu forța.

Greer nu era atât de sigură. Totuși, probabil că doamna Terry avea dreptate.

Curăța cartofi în chiuvetă când auzi o mașină. Doamna Terry era surprinsă.

– S-a întors repede! Apoi adăugă: Nu, nu e mașina lui Gordon. Greer era îngrozită. Pregătește-te, copilă, simt că Gordon nu se va întoarce la vreme să te salveze.

Greer văzu pe fereastră cum mașina se opri. Ty coborî fără să se grăbească și-și privi mașina înainte să se îndrepte spre casă. Greer se îndepărtă de la fereastră și-și șterse mâinile pe blugi aproape înspăimântată.

Ty ciocăni la ușa pe jumătate deschisă, apoi intră, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni.

– Îmi pare rău că-ți iau ajutoarea, Beth, spuse el. Avem ceva de discutat. Ești gata, Greer?

– Nu plec nicăieri cu tine. Voi sta aici până rezolvăm problema.

Într-o clipă, o înșfăcă și o ridică pe umăr, în timp ce ea îl bătea cu pumnii în spate.

– Ty Frazer, oprește-te! strigă doamna Terry indignată. Ce faci, omule?

– Arestez o hoață de mașini, răspunse fără să privească înapoi. Și spune-i lui Gordon că asta e între familiile Frazer și Patton și nimeni altcineva.

– Lasă-mă jos! icni Greer disperată. Lasă-mă jos, ticălosule!

– Nu, domniță! Te las după ce intri în mașină. Acolo o trânti pe scaunul din dreapta.

– O să te leg cu centura de siguranță.

Doamna Terry ieșise pe verandă și îi privea neajutorată. Nu prea avea ce face. Ty se așeză la volan și porni mașina, încruntându-se când văzu cadranul cu combustibil.

– Mai bine roagă-te să ne ajungă până la Baxter, spuse el.

– Ești solid. Împinge-o!

Zâmbi amuzat.

– Cred că ar trebui să ajungem la o înțelegere.

– Credeam că am ajuns. Nu ne placem unul pe celălalt!

– Așa-i spui?

– Dar cum? Nu meriți să te urăsc!

– Asta se poate remedia.

Greer tăcu. Nu-i plăcea să se certe. Se simțea neajutorată. Oare nu era mai bine să-l asculte? Marcus va veni aici înainte ca ei să se întoarcă din excursia din pădure. El va rezolva problemele. Deocamdată trebuia să rabde. Nu prea avea de ales.

– Cum de m-ai găsit atât de repede? întrebă ea. Ți-a spus cineva din oraș?

– N-am venit prin oraș. M-am întâlnit cu Matt Campbell când se întorcea acasă. Mi-a spus că ai întrebat de ferma Terry.

– Ai avut noroc că Gordon nu era acasă. Nu ți-ar mai fi fost atât de ușor să mă răpești.

– Probabil. Cred că l-ai convins.

– Bineînțeles, când a auzit ce vrei să-mi faci.

– Ce e rău în a-ți arăta proprietatea?

– E, dacă e cu forța.

– Bine. Opri mașina și o privi. Coboară și du-te pe jos până la ferma Terry. Nu te voi opri. Dar dacă pleci, nu va mai fi nici o înțelegere. Ori te oprești din văicăreală și te porți ca o Patton, ori poți fluiera a pagubă după cincizeci de mii de dolari.

Ai înțeles? Așteptă puțin, dar ea nu se mișcă. Porni mașina din nou.

Li se termină benzina chiar la primul service auto. Ty îi spuse angajatului să umple rezervorul, iar el verifică o roată din față. Acum nu mai avea nevoie s-o supravegheze. Va ajunge iar în casa lui. Va avea grijă să nu-l mai lase s-o sărute.

Gordon Terry venea dinspre oraș. Îi văzu în același timp în care ei îl văzură. Își opri mașina în fața lor, blocându-i.

– Ce vrei să faci, Ty? întreb el coborând din mașină.

– Tocmai îmi luam partenerul acasă.

– Cu forța?

– Întreab-o.

– E în regulă, Gordon, spuse ea. Nu-i nici o problemă. Încercă să zâmbească. Mulțumesc, oricum. Și spune-i și mamei tale că-i mulțumesc.

Gordon o privea nehotărât. Ty rupse tăcerea.

– Ai auzit ce-a spus? Dă-ți mașina din drum. Vreau să ajung acasă înainte să se însereze.

Gordon nu avu încotro. Greer îi evită privirea, căci nu era sigură că ar fi înțeles de ce se răzgândise.

– Iată un bărbat deziluzionat, spuse Ty schimbând viteza.

– Și vina cui e? întrebă ea.

– A ta, căci ai spus altora de idila noastră.

– Idilă? Nu te baza pe așa ceva!

– Să nu mai faci asta.

– Nu la asta m-am gândit, spuse ea. Simțea că o cuprindea o căldură. Să știi că i-am telegrafiat lui Marcus. Dacă pățesc ceva, îi vei da socoteală.

– Dacă pățești ceva, va fi de bunăvoie! Acum taci! M-am săturat să aud amenințări de la o femeie încăpățânată ca un catâr.

Greer nu avea nimic de spus. Soarele deja coborâse la orizont, având o lumină auriu-portocalie. Se va înseră până vor ajunge. Acum, toamna, nopțile erau reci. În curând zilele se vor scurta, frunzele vor dispărea din copaci. Zăpada se va instala până la primăvară.

Când trecură, Mackinlay era liniștit, dar se întâlniră cu muncitorii care ieșeau de la lucru la vreo doi kilometri după ce ieșiră din oraș. Fură salutați cu claxoane. În cele din urmă ajunseră la casa lui Ty.

– Ai un sfert de oră să iei ce-ți trebuie, spuse el.

Greer îl privi speriată.

– Vrei să spui că plecăm în seara asta?

– De ce nu? Cu cât plecăm mai curând, cu atât mai repede ne vom întoarce.

– Dar ei nu știu că venim.

– Ce credeai, că voi trimite un mesager înainte? Acolo nu e hotel. Oamenii vin și pleacă. Vom începe cu Talso și vom ajunge la Brendon.

Cincizeci de kilometri pe teren accidentat. Vor ajunge pe întuneric. Greer oftă resemnată. Dacă Ty vroia să plece acum, știa că nu-l va putea face să se răzgândească.

Greer ieși din casă după zece minute, ducând un schimb de haine într-un sac pe care îl găsise în dormitor. Îl văzu pe Ty privind valiza de piele pe care o ducea în cealaltă mână, dar îi spuse doar

s-o pună în spate. Acolo erau deja multe lucruri care nu fuseseră mai înainte, probabil provizii pentru Talso. Se întrebă câți oameni locuiau într-o tabără și pentru cât timp. Azi era marți. Fără îndoială că sâmbătă tăietorii de lemne vor fi în localurile din Mackinlay, recuperând izolarea din timpul săptămânii.

De data asta ieșiră de pe drum înainte să ajungă la joagăr, luând-o pe o potecă printre copaci. Mașina se zdruncina dintr-o parte în alta. Dar Greer vroia să-i câștige respectul, așa că nu se plânse.

Această hotărâre a ei fu în curând pusă la încercare. Parcurseseră doar vreo douăzeci de kilometri când Ty ieși de pe drum și opri.

– Rămânem aici, spuse el. E un cort în spate pentru tine. Mie îmi ajunge o pătură. În timp ce-i spunea asta, coborî și se duse în spatele mașinii. Ajută-mă. Vom face un foc și vom mânca.

Greer coborî și se întinse să se dezmorțească.

– Doar nu crezi că voi campa aici cu tine, spuse ea neîncrezătoare.

– Ba da, doar dacă nu vrei să dormi în mașină. Veni din spate cu cortul și păturile și căută un loc neted. Nu sta degeaba. Vei găsi niște conserve, un desfăcător și două tigăi. Știi să desfaci o conservă?

– Am o diplomă de bucătar.

– Asta e bine. Îl poți ajuta pe Frenchy mâine când ajungem în tabără. Băieților le-ar plăcea o mâncare bună. Azi avem friptură de vită.

Nu prea avea ce face. Era evident că Ty planificase totul. Ei bine, îl va lăsa să-și facă de cap! Nu, nu se gândea la asta.

El aprinse focul. Greer nu mai gătise la un foc de tabără, dar nu era ceva dificil să încălzească mâncarea din conserve.

Ei îi plăcuseră mereu copacii. Măcar atât avea în comun cu tatăl ei. Totuși, el îi tăiase și-i prelucrase. Dar îi luă apărarea. Cheresteaua era un produs necesar lumii civilizate și în locul fiecărui copac tăiat era sădit altul. Doar când se defrișa fără măsură se distrugeau pădurile și se îndoia că asta s-ar putea întâmpla aici. Orice defecte ar fi avut, Ty iubea locul ăsta.

Friptura la cutie se dovedi atât gustoasă cât și sățioasă. Mâncară pe farfurii de tablă cu lingura, curățându-le apoi cu bucăți de pâine. După aceea, cu o cană de cafea în mână, Greer oftă mulțumită, ceea ce-l făcu pe Ty s-o privească ironic.

– Ești obosită?

– Da. Nu-l privi în ochi. A fost o zi grea.

– Ai fi putut fi mai ușoară dacă ai fi vrut.

– Adică dacă m-aș fi supus fără să protestez, vrei să spui? Dădu din cap a pagubă. N-am venit de bunăvoie. Dar tu ești obișnuit să iasă totul cum vrei tu.

– Se pare că așa va fi, doar să nu fugi din nou. Nu te-aș sfătui.

– Ba cred că asta ai vrea, răspunse ea caustic. Încă o ocazie să-mi demonstrezi ce mascul feroce ești! Nu sunt în mediul meu aici, ceea ce-ți oferă un avantaj. Altfel ți-ar fi fost mai greu să mă stăpânești.

– Cine a spus că mi-a fost ușor? Nu ești ca femeile cu care am avut de-a face. Iar dacă vrei să-ți demonstrez ce mascul feroce sunt... s-ar putea să ajungem și la asta. Cred că ești nesătulă.

– Ca expert, sigur ai dreptate. Pot să stau în cort?

– E al tău. Se ridică să ia o pătură și i-o aruncă. E și un sac de dormit, dar s-ar putea să ai nevoie și de pătură. Dacă nu te descurci, cântă-mi.

Greer nu-i răspunse. Luă pătura și îngenunche să intre în cort. Nu prea era mult spațiu înăuntru. Se gândi la cutia ei cu creme de corp, care-i mențineau pielea mătăsoasă, dar renunță. Nu va face riduri dacă nu le va folosi o noapte.

Nu-i prea plăcea să doarmă îmbrăcată, dar nu avea de ales. Se vârî în sacul de dormit și privi pânza cortului. Îl auzi pe Ty cum stingea focul cu apă. Nu vroia să riște să-i ardă copacii prețioși. Apoi se culcă și el.

– Noapte bună, spuse el blând.

Nu-i răspunse, dar îl simțea aproape. Dacă i-ar fi spus cineva că la treizeci și șase de ore de la sosirea ei aici va dormi singură cu el în pădure, ar fi râs. Și totuși, asta se întâmpla și nu putea spune că nu-i plăcea. Ty îi dădea senzația de siguranță. Dar putea fi și un pericol.

Capitolul 4

Când se trezi, luna apusese. Îi era frig, iar membrele îi înțepeniseră. Se ridică în capul oaselor și trase pătura de la intrarea cortului. Dar își pierdu echilibrul, lovi stâlpul cortului și acesta căzu peste ea.

Ty o scoase afară, amuzat.

– Ai avut un coșmar?

– De ce te-ar mira! Îi era ciudă că îi dăduse motiv să râdă de ea. Acesta nu e un cort, e o cămașă de forță!

– Atunci, nu-l ridic la loc. Mai e cam o oră până în zori. Mai bine dormi afară. Vei fi în siguranță în sacul de dormit.

Greer își puse sacul de dormit puțin mai departe de el și intră înăuntru. Fermoarul se blocă. Ty o privi o clipă chinuindu-se, apoi îngenunche s-o ajute.

– Semeni cu tatăl tău, spuse el. Așa nu vei reuși.

Ty scoase materialul prins în dinții fermoarului și închise sacul. Doar cu capul afară, Greer se simțea și mai vulnerabilă. Ty nu se îndepărtă.

– Stai bine? o întrebă.

– Da. Ezită, apoi întrebă: Ce vroiai să spui că semăn cu tata?

– Te exteriorizezi la fel ca el. Dacă te roade ceva, te descarci pe altceva.

– Îl chinuiai și pe el?

– Câteodată. El se descărca muncind. Când venea din Anglia, parcă vroia să dovedească ceva.

– Crezi că ar fi fost mai bărbat dacă ar fi luat-o pe mama de ceafă și ar fi adus-o cu forța aici?

– N-am spus asta. Cu ea nu i-ar fi mers.

– Dar tu ai fi făcut-o.

– Mie nu mi s-ar fi întâmplat asta. Căsătoria nu se bazează numai pe sentimente.

– Pe compatibilitate?

– Zi-i așa.

– Credeam că ți s-ar părea plicticos.

– Nu face confuzii. Să fii compatibil nu înseamnă să nu te contrazici niciodată. Înseamnă că ai aceleași scopuri și ambiții. Femeia cu care m-aș căsători ar trebui să-și dorească viața asta.

Greer înghiți în sec.

– Să presupunem că ai face ca tatăl meu și te-ai însura cu femeia nepotrivită. Și atunci ai fi la fel de rigid?

– În căsătorie, da. Aici, un bărbat are nevoie de o femeie pe care să se poată baza. Una care să-i facă vreo doi copii fără să se îngrijoreze că și-ar putea strica silueta.

– Iar el să fie primul care să se plângă că nu mai arată bine. A fi soție înseamnă mai mult decât să faci treabă prin casă și să te culci cu soțul!

– Oare? Tonul lui era ironic. Bănuiesc că asta înseamnă că îți vei continua cariera după ce te măriți cu acest Marcus.

– Da. De ce aș renunța? O cuprinsese o mânie inexplicabilă. Marcus nu mi-ar cere asta.

– Dacă ai fi a mea, n-ai avea nici o șansă.

Dacă ar fi a lui.

– Mai bine te-ai însura cu Diane Ford. E tânără și te-ar idolatriza așa cum ești!

– Nu vreau să fiu idolatrizat.

– Vrei să fii stăpân?

– Nici asta. Nu știu despre ce vorbești. Hai să punem capăt discuției.

– Mi-e milă de viitoarea ta soție!

– Va avea compensații.

– Nu-mi dau seama care ar fi.

Ochii lui străluciră în întuneric. Nu spuse nimic, dar o îmbrățișă peste sacul de dormit. O sărută fără milă. Greer nu se putea apăra. Când el desfăcu fermoarul sacului, Greer îi puse o mână pe gât.

– Oprește-te, Ty! Lasă-mă!

– Nu asta vroiai?

– Nu! Nu!

– Păcat. O culcă, fixând-o de umeri. Nu orice bărbat te lasă să scapi după ce îl provoci.

– Nu vei îndrăzni! Dar vocea ei nu era plină de convingere. Doar nu ești un sălbatic!

– Nu, nu sunt, dar tu mă faci așa. Nu-i dădu drumul. Ce-ai de spus?

Ty vroia ca ea să-și ceară scuze, sau doar să se supună? Era evident că altfel nu putea scăpa de el.

– Îmi cer scuze, spuse ea.

– Să nu mai faci. Îi dădu drumul. Amândoi am învățat ceva. Limitele. Le voi respecta pe ale tale dacă le respecți pe ale mele.

Îl privi pieziș.

– Ai fi continuat dacă nu-mi ceream scuze?

– Încă te mai îndoiești?

– Vrei să spui că...?

– Te doresc? Sigur, scumpo. O provocare te stârnește la fel de mult ca o ofertă.

– Doamne, te detest!

– Sigur. Dar și tu mă simți. Dacă vrei să scapi netăvălită în următoarele zile, mai bine ai ține minte niște reguli. Ar fi timpul să dormim.

– Nu mi-e somn. Vru să spună că-i era frig, dar nu vroia s-o interpreteze greșit. Dacă faci focul, voi face niște cafea. Oricum se luminează curând.

O privi admirativ.

– Măcar nu-ți lipsește curajul.

– Mulțumesc. Învăț din mers.

În câteva minute, făcură focul. Dură mai mult până fu gata cafeaua. Când o băură, la răsărit apăruse deja o geană de lumină, întâi roșie, apoi aurie. Păsările se treziră. Bătu puțin vântul, apoi se opri. Pădurea se lumină.

Greer simți un nod în gât. Peisajul o impresiona. Era pământul ei. Aici își petrecuse primul an din viață. În alte condiții, ar fi putut crește aici, iar Ty i-ar fi fost prieten, nu dușman. Oftă. Viața era plină de posibilități pierdute și regretele nu aveau sens. Trebuia să ia viața în piept de acum încolo.

Soarele promitea o zi frumoasă când plecară.

– Asta se numește vară indiană? întrebă Greer.

Ty ridică din umeri.

– Pentru mine e prelungirea anotimpului uscat. Probabil se va încheia cu o furtună.

– Cu fulgere și tunete?

– Te temi de furtuni?

– Copacii ăștia înalți pot fi loviți de trăsnet.

– Da, e un pericol. Multe incendii au pornit de la trăsnete. Să sperăm că asta nu se va întâmpla.

Greer vorbi abia peste câteva minute.

– În curând vremea va face lucrul imposibil. Ce vei face, vei aștepta primăvara?

– Într-un fel. De obicei petrec câteva săptămâni la Montreal în vremea Crăciunului.

– Da?

Surprinderea ei îl făcu să zâmbească.

– N-am nimic împotriva vieții la oraș, pentru o perioadă limitată. Te face să apreciezi și mai mult ceea ce ai.

– Tata a dus-o vreodată pe mama la oraș iarna? întrebă ea.

– Nu-mi amintesc. Nici nu prea a avut când. În primul an erai pe drum, în al doilea erai prea mică. Atunci lucrurile stăteau altfel, oricum.

– Presupun că da.

Ty luă o curbă și spuse:

– Oricum, nu s-ar fi schimbat nimic pe termen lung. Mama ta nu vroia doar o escapadă ocazională. Vroia ca el să plece de tot de aici.

– Pe atunci erai doar un copil. Cum puteai să-ți dai seama de asta?

– Aveam ochi și urechi și destulă minte să-mi dau seama când doi oameni erau în dispută. Îmi pierdusem mama cu vreun an înainte și știam cum e viața conjugală.

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce. N-ai cunoscut-o, asta a fost demult.

Tonul lui n-o încuraja să mai întrebe, dar ceva o făcea curioasă.

– Cred că a fost greu pentru tine și tatăl tău să rămâneți singuri.

– Nu chiar. Nu era nici o femeie care să ne facă program. Mâncam când ne era foame, dormeam pe verandă dacă vroiam, și plecam la vânătoare. Ridică din umeri. Copiii sunt adaptabili la vârsta aia. M-am adaptat.

– Dar tatăl tău, nu?

– Se prefăcea că da. Nu s-ar fi descurcat fără sprijinul lui Frank. Erau ca frații.

– Așa cum am fi putut fi și noi, în alte condiții.

– Nu la fel. Diferența de vârstă era prea mare. Odată am auzit o sugestie să mă însor cu tine când vom fi amândoi majori.

– Și cum ai reacționat?

– Nu pot să-ți spun. Pentru un băiat de zece ani, erai doar un țânc plângăcios.

– Nu pari să crezi că m-am schimbat mult.

– Nu-i chiar așa. Ai căpătat forme.

– Tu nu te gândești decât la lucrurile primare, nu-i așa?

– Avem altceva în comun?

Ar fi încercat, dar se îndoia că-l putea convinge.

Ceea ce simțea pentru locul acesta era prea în fașă ca să poată fi spus.

– Nimic, spuse ea. Cât mai avem până la Talso?

– Jumătate de oră. Ajungem la timp pentru micul dejun.

– Și cât vrei să stăm acolo?

– Cât e nevoie.

Era un răspuns enigmatic. Greer nu insistă. Oricum, nu conta ce spunea ea. Ty va face cum va vroi.

Ajunseră în tabără. Erau câteva clădiri din prefabricate, unele mai mici, altele mai mari și un turn de apă pe piloni. Se vedeau niște utilaje, dar locul părea pustiu.

– Se pare că băieții au plecat deja, comentă Ty în fața cantinei. Sper că Frenchy are ceva de mâncare. Mi-e o foame de lup!

Greer ar fi vrut să facă o baie întâi, dar se abținu să spună. Va avea timp după masă. Cantina semăna cu cea de la joagăr, doar că era goală. Ty o conduse prin spate și ridică trecerea din tejghea ca să intre în bucătărie chiar în timp ce un bucătar

brunet și scund trânti o tigaie imensă, spălată pe jumătate, pe podea și exclamă ceva în franceză.

– Probleme? întrebă Ty blând și fu privit cu răutate de cel care spăla tigaia în chiuvetă.

– Probleme? întrebă acesta în engleză, fără să pară surprins de venirea lor. Nu, nu-s probleme. Îmi dau demisia. Auzi? Plec!

– Bine. Ty nu părea impresionat. Deci îți dai demisia. Unde îți vei găsi alt serviciu?

– În Quebec. Sunt multe locuri de muncă acolo! Să gătesc, nu să spăl tigăi!

– Doar dacă ai destui bani de drum. Ce s-a întâmplat cu puștiul pe care l-am adus să spele vase?

– A plecat. A stat doar o săptămână. Nu era bun de nimic! O observă pe Greer și se mai îmbună. Ai venit să mă ajuți, nu?

– Ai vrea tu! Ty zâmbi. Probabil nici nu știe să țină cârpa de vase în mână.

– Dar tu știi, îl înțepă Greer. Pot spăla câteva vase, dacă e nevoie. Zâmbi bucătarului. Sunt Greer Patton.

– Jacques Dugas, răspunse el. Patton?

– În persoană, se distră Ty. Ai ceva de mâncat? Încă n-am luat micul dejun.

– Vă pregătesc imediat. Le aduse două porții pe marea masă din mijloc și o carafă cu sirop de arțar. Greer refuză șunca și ouăle.

– Doar cafea și pateuri.

– Mai așteaptă câteva zile. Atunci vei mânca normal.

– Acum mănânc normal. Am mâncat pateuri de astea în Halifax. Dar nu atât de bune ca acestea.

– Te perie, îi spuse Ty bucătarului încântat.

– Doar nu vrei să fiu lipsită de tact. Ce știi tu despre asta?

Își termină cafeaua și spuse:

– Ce am de făcut?

– N-o mai face pe martira, îi răspunse Ty. Nimeni nu se așteaptă să te murdărești pe mâini. Un bărbat poate face asta.

– Parcă ai zis că toți bărbații au plecat?

– Trebuie să mai vină cineva pe aici.

– Dar acum nu e nimeni, și Jacques trebuie să pregătească prânzul.

O studie o clipă și văzu că era hotărâtă.

– Bine, du-te, dacă vrei atât de mult.

Nu mai era nici un șorț. Folosi un prosop în jurul taliei. Jacques îi aduse apă fierbinte de pe sobă și o lăsă la treaba ei.

Mult înainte de a termina de spălat grămada de tigăi murdare, regretă oferta ei impulsivă. Apa fierbinte și grăsimea îi stricau mâinile. Unghiile i se curățaseră pe jumătate de ojă și le șterse cu acetonă.

Ty dispăruse afară. Reveni, privind-o amuzat.

– Ești fericită?

– La maximum. Se abținu să nu-și ascundă mâinile la spate și le vârî în buzunare. Pot face o baie fierbinte?

– Dacă ai noroc, mai e destulă apă în rezervor pentru o baie călduță. Bine, voi avea eu grijă.

Micul bucătar sporovăia cu gratitudine. Greer spera că nu va mai trece prin asta după masa următoare. Îi ajungea. Bucătarul îi amintea de cineva, dar nu știa de cine. De Charles Aznavour.

Baia era primitivă. Era un șir de chiuvete vechi emailate pe un perete și un duș improvizat în cealaltă parte.

Trebuia să tragă de o sfoară ca să curgă apa din rezervor.

Baia nu avea cheie.

– Dacă intră cineva peste mine? îl întrebă pe Ty.

– Vor crede că a venit Moș Crăciun mai devreme. Voi sta de pază.

Ferestrele erau prea sus ca să se vadă de afară, ceea ce o consola. Se dezbrăcă repede și găsi niște săpun.

După duș, se îmbrăcă din nou și își spălă cămașa cu săpun. Apoi își legă părul la spate.

Când își duse lucrurile la mașină, încă nu sosise nimeni. Își puse cămașa și prosopul la uscat, apoi îl căută pe Ty și îl găsi într-un birou.

– Te simți mai bine? o ironiză el. N-ai nevoie de cosmetice, arăți bine.

– Mulțumesc pentru compliment!

– Nu ți-o lua în cap. Hai să vedem niște copaci.

Pe râu era o poartă unde trunchiurile așteptau s-o ia la vale spre Mackinlay. Iarna, râul înghețа.

Urcară pe lângă râu. Șeful de echipă îi întâmpină. Îl chema Grant Lundy, din Baxter. Muncitorii purtau căști albe. Ty luă două din spatele mașinii și insistă să-și pună și ea una.

– Măsuri de siguranță, spuse el. Dacă pică un copac peste tine, nu prea e de folos, dar sunt multe resturi.

– De unde se știe care copaci sunt gata să cadă? ridică ea vocea, căci o drujbă porni în apropiere.

– Întâi sunt marcați cu un număr de cod. Vino, îți voi arăta. Și stai lângă mine!

Erau multe de văzut și de învățat. Zgomotul era asurzitor. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării, direcția exactă de cădere era controlată de tăietura din trunchi. Greer privi un copac uriaș căzând, mișcându-se întâi încet, apoi prinzând viteză. Imediat ce cădea, era marcat să fie tăiat în bucăți de patru metri, pentru a fi transportat mai ușor pe râu.

Fu uimită să vadă cai muncind, trăgând trunchiurile.

– Utilajele nu pot fi aduse decât cu elicopterul. E prea scump. Iar caii ajung acolo unde utilajele s-ar împotmoli. Își privi ceasul. Ți-e foame?

– Mor de foame! Ne întoarcem în tabără să luăm prânzul?

– Nu, vine el la noi. Mașina trebuie să sosească. Alt lucru care nu-i convine lui Frenchy.

– Nu-i mai spune așa. Parcă ai râde de el.

– Așa-i place. Ce-ți pasă de alții?

– Nu știu.

– Până acum te-ai descurcat.

– Vrei să spui că va fi mai greu?

– Depinde cum privești lucrurile. Logodnicul tău e un tip gelos?

Reveni cu picioarele pe pământ.

– Pe tine? Nu cred. Mă cunoaște bine.

– Mă îndoiesc. Acum nu te-ar recunoaște.

– Nu exteriorul contează. În esență, nu m-am schimbat. Își spuse ei însăși că nu mințea. Nu se schimba, se dezvolta, de mult trebuia să se întâmple asta. Parcă nu-i displăcea Ty.

– În esență, spuse el, una ca tine nu se schimbă. Uite mașina. Hai să mâncăm.

Una ca ea. Asta o durea. Nu-i plăcea să fie etichetată, nici de Ty, nici de altcineva. Dar el vroia s-o rănească. S-o învețe pe fiica fără inimă a fostului lui prieten și partener că nu putea primi nimic fără să plătească în avans. Nu puteau fi altceva decât dușmanii, deci de ce să se mai străduiască?

Prânzul consta în bucăți mari de carne friptă și plăcintă cu cartofi. Greer rămase singură, căci Ty se dusese să discute cu oamenii, așa că se apropie de Grant Lundy, care mânca și el singur. Grant avea cincizeci și ceva de ani, era zdravăn și bronzat, cu un început de chelie. Un taciturn, descoperi ea, dar totuși plăcut în felul său. Bănuia că el lucra aici de peste treizeci de ani, și-l cunoscuse bine pe tatăl ei.

Munca reîncepu la unu și jumătate fix. Lăsată singură Greer o luă pe una din potecile care împânzeau pădurea, fără intenția de a se depărta prea mult, dar pierdu noțiunea timpului,

urmărind sălbăticiunile. Erau multe păsări și veverițe care adunau nuci. I se păru că vede și o căprioară, dar era prea departe ca să fie sigură.

În cele din urmă ajunse pe malul râului, apa curgătoare fascinând-o. Văzu un animal pe malul celălalt, probabil un șobolan moscat. Apoi altul. Trebuie că aveau o vizuină printre trestii.

Se întoarse spre punctul de lucru, dar vegetația făcea mersul dificil. În cele din urmă găsi o potecă. Probabil căprioarele o făcuseră.

Când găsi al doilea smoc de păr negru pe tufișuri, îi trecu prin minte ce animal făcuse poteca, dar nu-i venea să creadă. Auzea deja zgomotele făcute de muncitori. Nici un urs nu ar veni atât de aproape de pericol.

Oare? Ce știa ea despre urși? În apropiere erau stânci și peșteri.

Nu departe, era teren deschis. Greer se grăbi într-acolo, temându-se să nu audă mormăituri furioase în orice clipă. Silueta dintre copaci o făcu să tresară, dar curând își dădu seama cine era.

Ty fierbea de furie că îi încălcase instrucțiunile. Se opri când o zări.

– Unde dracu' ai fost? întrebă el. Oamenii te caută de jumătate de oră!

– Nu mi-am dat seama că a trecut atât de mult timp.

– Ți-am spus să stai lângă mine. Nu vrei să asculți?

– Ba da, când mi se explică de ce. Nu mi-ai spus că ar fi alt pericol decât copacii care cad.

– Nici nu era nevoie. Nu e o pădure englezească, doar cu copaci. E o specie de râs care atacă oamenii pe aici.

– Bănuiesc că sunt și urși.

– Doar unul. Un mascul bătrân. Vizuina lui e acolo de ani de zile. De la el numim locul de unde tocmai vii "Pârâul Ursului". Ai avut noroc că n-ai dat peste el. Hai înapoi.

Îl urmă fără să mai spună nimic, bucuroasă de prezența lui.

Ceilalți care o căutaseră se întorseseră înaintea lor. Timpul lor era prețios, trebuia să-și

îndeplinească planul. Îl ascultă pe Ty când îi propuse să se întoarcă la Talso înaintea muncitorilor.

– Îmi pare rău că v-am cauzat probleme. Nu m-am gândit.

– Bine. Cred că și eu am exagerat.

– Parcă erai Vezuviul! La zâmbetul lui, Greer se relaxă. Nu era chiar atât de nesuferit când vroia.

– Rămânem la Talso la noapte? întrebă ea după vreo două clipe.

– Doar dacă nu duci dorul cortului. Putem face patul în birou.

– Tu unde vei dormi?

– În baracă. Îți convine?

– Da. Voi avea ce povesti nepoților într-o bună zi. Mă întreb unde vei fi atunci.

– Voi fi aici. Sper că voi avea și eu nepoții mei.

– Le vei spune cum m-ai târât prin pădure, sau va fi un secret pentru viitoarea ta soție?

– Depinde. Nu cred că vom ține minte.

Se înșela, se gândi ea. Orice s-ar fi întâmplat, își va aminti acest episod toată viața ei.

Capitolul 5

Greer se spălase și se schimbase când bărbații se întoarseră la apus. Se plictisise de puținele ei haine, dar nu avea încotro. Aici nu se purtau rochii.

Cina la cantină fu consumată cu poftă de către tăietorii de lemne. Greer stătu la masă cu Ty și încă patru bărbați, care își pierdură repede reținerea văzând că Ty era în largul lui. Îi plăcu discuția. Acești bărbați trăiau și respirau numai pentru cherestea. Nu era numai o slujbă, ci un mod de viață.

După masă, nu aveai ce face decât să discuți sau să joci cărți. Puteai să mergi cincizeci de kilometri și înapoi până la Mackinlay în timpul nopții, dar în timpul săptămânii asta nu atrăgea pe nimeni, deși mulți aveau soții acolo. Cei mai tineri erau stânjeniți de prezența lui Greer. Înconjurată de cel puțin șapte burlaci, se abținu să nu-i fie dor de singurătatea din noaptea precedentă.

Abia după zece veni Ty s-o salveze.

– Hai să-ți arăt unde vei dormi, spuse el. Am pus un pat extensibil în birou. Mai mult n-am putut. Oricum, nu vei tremura de frig.

– Tu unde vei dormi?

– Destul de departe pentru a te simți în siguranță, destul de aproape ca să te aud dacă vei avea nevoie de ceva.

– Ai fi ultimul pe care l-aș chema. Plecăm mâine dimineață?

– Îi părăsești atât de repede pe băieți? Dădu din cap că nu. Mai stăm o zi. Vreau să-ți arăt ceva.

Greer îl privi curioasă.

– Are legătură cu compania?

– Depinde cum vezi lucrurile. Ajunseseră la ușa biroului. Ty o deschise și-i făcu loc să intre. Îmi pare rău, nu e lumină. De obicei nu e folosit noaptea. Te descurci?

– Cred că da. Nu știa cum să-l trimită de acolo. Până ne întoarcem, mă voi obișnui.

– Sigur. Stai în pat până pleacă băieții mâine dimineață, apoi baia va fi a ta. Pe mâine. În timp ce spunea asta, se întoarse să plece.

Greer intră și închise ușa, sprijinindu-se o clipă de ea ca să-și clarifice emoțiile. Era atrasă de Ty, nu putea nega; mereu îi creștea pulsul când el era aproape. Acum ar fi vrut ca el s-o sărute, ducea dorul brațelor lui puternice în care se simțea în siguranță. În siguranță? Așa era? "În pericol" era mai potrivit. Pentru prima oară în douăzeci și patru de ore se gândi la Marcus, supărată că nu-și putea imagina fața lui. Nu i se întâmplase să simtă la fel pentru el, dar relația lor nu se baza pe atracție fizică. Era o relație intelectuală. Se completau unul pe altul.

Ciudat, dormi bine, trezindu-se când soarele strălucea deja. Tabăra era iar pustie. Făcu duș și se îmbrăcă repede, apoi se duse la cantină și află că Ty mâncase deja.

– Ai nevoie de ceva mai mult decât cafea, comentă el comanda ei, apoi îi spuse că până nu mânca, nu mergea nicăieri. Nu avea sens să-l contrazică.

Luară mașina și plecară după aceea, luând-o spre munți. Amândoi erau tăcuți. Ty părea preocupat de propriile gânduri. În timp ce urcau, copacii se răriră, iar stâncile erau tot mai multe. Se opriră pe o terasă de unde vedeau până departe. În depărtare se zărea vag Mackinlay.

– Aici era locul favorit al lui Frank, spuse Ty. Și al tatei, când trăia.

– Și al tău? presupuse ea.

– Nu în același fel. Am moștenit mai mult înțelepciunea, decât sensibilitatea. De aici se vede toată compania.

– Regatul Frazer, sugeră ea.

– Și Patton, până la capăt. Tot mai vrei să vinzi?

– Sunt nevoită. Nu-l pot lăsa baltă pe Marcus.

– Loialitatea poate fi față de persoana greșită. Orice bărbat care cere asta unei femei merită lăsat baltă.

– Nu dacă și ea vrea asta.

– Și așa e?

– Da.

Deschise portiera și coborî, vrând să fie departe de el. Marginea prăpastiei era la doar câțiva metri. Se duse pe margine, ignorând răul de înălțime care o amenința, sau sfidându-l; nu era sigură care dintre variante.

– Ai grijă. O urmase. Un pas greșit și cazi.

– Nu sunt în pericol. Doar dacă sunt împinsă.

O cuprinse brutal de talie, o luă pe sus și o mută mai departe.

– Nu te prosti cu mine, spuse el. Nu de asta te-am adus aici.

– Zău? Se întoarse cu fața spre el, cu mâinile în buzunare, sfidătoare. Atunci, de ce?

– Nu cred că ți-ar păsa. Poate că tu și acest Marcus vă meritați unul pe altul.

– Dacă ne lași tu. Nu asta vroise să spună. Îți dă senzația de putere să depindă viața a doi oameni de tine în felul ăsta?

– Mai degrabă senzația de zădărnicire la gândul că vrei să renunți la toate astea pentru un tip ca el.

– Aproape că îmi dai speranțe. Să înțeleg că renunți?

– Nu încă. Îți voi băga mințile în cap, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac!

– Cum? întrebă ea. Mă ții aici până mă fac albastră? Ai dreptate, ar fi trebuit să mă port mai frumos cu tata. Nu i-am dat niciodată ocazia să-și explice punctul de vedere, și acum regret asta. Dar acum ce mai putem schimba? Ai spus că vroia ca eu să fiu fericită. Inspiră nervoasă. Ei bine, îl vreau pe Marcus. Pe el, și viața pe care mi-o poate oferi.

– Viața pe care banii tăi v-o poate oferi, vrei să spui.

– Nu văd ce contează de unde vin banii, dacă ne vom căsători.

– Ăsta e cuvântul cheie, nu? Dacă. Dacă ai curajul, încearcă să faci cum vreau eu întâi.

– Adică să-l pun la încercare? Mă îngrozesc la ce încercare ai pune tu o femeie ca să-ți câștige încrederea!

– N-ar fi nevoie.

– Vrei să spui că tu cunoști mai bine oamenii.

– Scumpo.... oricine cunoaște mai bine oamenii ca tine. Nu vezi mai departe de lungul nasului!

– Acum, da. Vocea îi tremura. Să-ți spun ce văd, domnule Frazer?

– Doar dacă vrei să-ți riști gâtul. De vreo două ori mi-a venit să ți-l sucesc; acum mai mult ca niciodată!

Îi era frică să-i spună ce credea despre el. Știa ce ar fi făcut și nu-l putea opri. Poate că acum nici nu vroia ca el să se oprească.

– Așa nu ajungem nicăieri, spuse ea în cele din urmă. Mai bine ne-am întoarce.

– Ne întoarcem când spun eu. Deocamdată, nu. Stai în mașină, dacă n-ai altceva de făcut. Eu urc.

Îl privi neajutorată cum dispărea după o stâncă, mânios. Nu avea ce face decât să stea și să aștepte.

Chiar dacă ar fi lăsat cheile în contact, nu ar fi avut loc să întoarcă mașina.

Era prea cald ca să stea în mașină. Se cocoță pe o stâncă, privind în gol în depărtare. Într-o privință, Ty avea dreptate. Loialitatea nu era suficientă. Dacă ar fi avut atâta încredere în Marcus cum pretindea, cuvintele lui n-ar fi putut-o atinge. Și o atinseseră. Marcus o ceruse de soție doar după ce aflase de moștenire. Nu mai era sigură de nimic. Ty îi șubrezise nu numai credința, ci și încrederea în sine.

Abia după ce privi câteva minute norișorul de deasupra copacilor se trezi din gânduri. Era fum. Nu mult, dar prea mult pentru un foc de tabără. Distanța era greu de calculat. Doi kilometri? Trei?

Imediat se duse la mașină și apăsă pe claxon încontinuu. Probabil că Ty văzuse fumul și se întorcea deja, dar nu vroia să riște. Uită de cearta lor, căci acum era îngrijorată.

Apăru și Ty. Greer îi arătă fumul, care acum era mai mult. Ty își luă binoclul din mașină și privi.

– Ne va lua cam douăzeci de minute să ajungem acolo, spuse el. Nu cred că e departe de drum. Intră în mașină și ține-te bine. Vom merge repede.

Mergeau repede. Greer închise ochii la o curbă și mașina se răsuci. Ținând cu o mână volanul, Ty porni stația radio din mașină.

– Fum în sectorul estic, la trei kilometri de terasă, spuse el repede. Mă duc să văd. Terminat.

– Am notat poziția, veni răspunsul. Aștept raportul.

– E grav? întrebă Greer.

– E multă vegetație uscată la baza copacilor. Poate fi grav. Bine că ai văzut focul.

Conduse în liniște. Puteau mirosi fumul cu mult înainte să ajungă acolo. Așa cum prezisese Ty, focul era aproape de drum și se limita la iarbă și tufișuri, deși începuse să se apropie periculos de copaci.

Ty luă păturile din spate și-i dădu una.

– Porțiunile mai mici stinge-le cu picioarele, strigă el și îi arătă cum. Și stai în partea din care bate vântul. Eu încep de sus.

Abia după vreo douăzeci de minute reușiră să controleze flăcările. Imediat ce o porțiune era stinsă, alta începea să ardă. Când în cele din urmă terminară, porțiunea arsă era lată de vreo douăzeci de metri și adâncă de zece. Dar copacii nu se aprinseseră.

Ty era afumat și cu ochii roșii, transpirat. Nici Greer nu arăta cu mult mai bine, dar nu-i păsa. Stinseseră focul, asta era important.

– Excursioniști, spuse Ty după o scurtă examinare. Au făcut focul dimineață și l-au lăsat fumegând. Când a bătut vântul, s-a aprins! Nu cred că au ajuns departe pe jos, probabil se îndreaptă spre Pârâul Ursului.

– Ce vei face? întrebă Greer în timp ce el se întorcea la mașină.

– Voi pune oameni să-i însoțească până afară de pe pământul nostru. Astfel de oameni nu sunt bineveniți aici.

– Dar în principiu n-ai nimic împotriva excursioniștilor?

– Dacă au grijă, nu. E sezonul de vânătoare. Practic e imposibil să-i ții departe. Ai făcut treabă bună. Mulțumesc.

– E în avantajul meu, nu-i așa? Nu mi-am dat seama ce repede se poate răspândi focul. A fost groaznic!

– A fost un incendiu minor. Dacă se aprindeau copacii, chiar aveam probleme. E apă în spate, dacă vrei să te speli.

– Da, vreau, mulțumesc. Se duse să se spele, bucuroasă că scăpa de sub privirea lui.

Ty își puse cămașa la uscat pe portieră și se duse puțin mai încolo. Spatele lui părea sculptat, era musculos. Un bărbat puternic. Nu avea nici un pic de grăsime.

– Mi-e foame, spuse ea. Probabil că e ora prânzului. Am uitat să-mi întorc ceasul aseară.

– Da, e ora prânzului, spuse Ty. E mâncare în mașină.

– Plănuiai să fim plecați toată ziua?

– Cam așa ceva. Nu avem ce face în tabără. Putem mânca aici. După aceea te voi duce la turn să ți-l prezint pe Ross Campbell.

– E rudă cu cel care ți-a spus că eram la ferma Terry? întrebă ea.

– E fiul lui. Mulți oameni de pe aici sunt înrudiți unul cu altul.

– Numai clanuri. Sunt toți de origine scoțiană?

– Majoritatea. Acum suntem toți canadieni.

– Te cred.

– Hai să stăm pe iarbă.

Aveau pâine, brânză și două jumătăți de pui în cutie, plus bere și fructe. Greer le alese pe cele din urmă, adică un măr. Ty luă o bere. Pe umăr avea o cicatrice. Greer se opri s-o atingă.

– Cum ai căpătat-o? întrebă ea.

– N-am fost atent.

– Da? Nu te credeam capabil.

– Acum, nu. Asta m-a învățat minte. După cum te porți, vei avea și tu câteva cicatrice.

– Ei, haide, spuse ea obosită. Nu-l cunoști pe Marcus, cum îl poți judeca?

– Mi-ar plăcea să-l cunosc.

– Cu puțin noroc, vei avea ocazia. Ți-am spus că am trimis o telegramă.

– Și speri că asta îl va aduce repejor aici. Ce i-ai spus, de fapt?

– Că ești dificil și că aveam nevoie de el. Ty râse.

– Ca să te protejeze de cine, de mine sau de tine însăți?

– Nu știu ce vrei să spui.

– Ba știi. Ai știut de la început. Amândoi am știut. În alte condiții, am fi putut s-o rezolvăm. Dar în condițiile date... Așa e viața!

Cu un nod în gât, Greer se ridică.

– N-ai decât să vorbești în ghicitori. Eu mă duc în mașină.

O trase în jos în brațele lui. Apoi o sărută îndelung. Greer îi răspunse. Ar fi dorit ca această clipă să nu se mai termine. Când în cele din urmă Ty îi eliberă buzele, ea nu încercă să scape, ci își îngropă fața la pieptul lui, care mirosea a fum.

Brusc, își dădu seama ce făcea și cu cine. Se smuci și se ridică în capul oaselor, dându-și la o parte părul care îi căzuse pe față. Nu-l putea privi.

Ty fu primul care vorbi.

– Deci, acum știm amândoi despre ce vorbim. E grav, nu-i așa?

– Cred că nu vezi lucrurile în perspectivă. Lui Greer îi venea greu să-și controleze vocea. Doar pentru că te-am lăsat să mă săruți nu înseamnă ce zici tu. Am fost luată prin surprindere, asta e tot.

– Pe naiba. De ce nu vrei să fii cinstită cu tine însăți măcar o dată? Suntem atrași unul de altul. Nu e nimic ciudat în asta. Dacă nu erai fata lui Frank, nu era nici o problemă.

Capul ei se ridică puțin.

– L-ai uitat pe logodnicul meu?

– Nu, spuse el, nu l-am uitat. Dar tu ai făcut-o acum câteva clipe. Și ție ți-a plăcut.

– Dar tu, fiind un bărbat de onoare, m-ai salvat de mine însămi. Trebuie să recunosc că ai multă experiență.

– Mai multă decât logodnicul tău?

– Marcus nu e un călugăr, te asigur. Multe fete ar vrea să fie în locul meu.

– Înțeleg. Deci doar pe tine îi vine greu să te excite.

– Deloc. Dar el n-ar profita, ca tine.

– Vrei să spui că te respectă prea mult ca să-ți dea ce are mai bun în el.

– Da. Probabil nu înțelegi!

– N-aș spune asta. Dacă aș vrea să mă însor cu o femeie pentru bani, aș fi sigur că nu sar peste cal.

– Nu mă ia pentru bani!

– Atunci fă-l să ți-o dovedească.

Disperată, ea spuse:

– Nu fac asta. Și nu mă poți obliga.

– Ba da. Și o voi face, dacă va fi nevoie.

Îl privi neajutorată câteva clipe, încercând să-i descifreze gândurile.

– De ce-mi faci asta? întrebă ea în cele din urmă. Îți bați joc de viața mea! Crezi că asta ar fi vrut tatăl meu?

– Nu. Dar nici n-ar fi vrut să-ți irosești viața cu un bărbat care nu te iubește.

– Dragoste? Ce știi tu despre asta?

– Destul pentru a fi sigur că sentimentele tale pentru acest Marcus nu sunt nici ele prea profunde.

– Fiindcă nu m-am culcat cu el?

– Fiindcă nici măcar nu vrei. Scoate-ți ochelarii de soare. Ești o femeie normală, am văzut. Te-ai luptat cu pornirile tale fiindcă nu există sentimente între noi și nu ești libertină, dar așteaptă să vezi că vor fi sentimente. Vei fi disperată după cel pe care îl vei iubi.

– Ce te face să crezi că nu sunt și acum? întrebă Greer.

– Observația. Dacă e să ghicesc, mama ta ți-a spus că e tipul de bărbat cu care i-ar fi plăcut să te măriți și restul nu e important. Sunt pe aproape?

Era aproape, dar ea n-ar fi admis.

– Greșești. Nu toți facem paradă cu sentimentele.

– Așa e. Dar majoritatea ne dăm arama pe față. Bine, vom vedea cum vă înțelegeți dacă el reacționează la telegrama aia în felul sperat de tine. Dacă mă convinge că vă iubiți, îți voi face pe plac. Cinstit?

Greer ridică din umeri, ceea ce s-ar fi putut lua ca aprobare.

– Nu știu la ce ți-ar folosi.

– O fac pentru Frank. Îi sunt dator. Ai putea să faci și tu ceva pentru el.

– Ce? întrebă ea.

– Nu mă mai tenta.

– Nu-ți face griji. Bine că știu. Voi avea grijă să nu mă poți interpreta greșit!

Mașina mergea, dar duerea se infiltra în ea. N-o putea opri. Măcar dacă ar ieși odată din pădurea asta blestemată! Câteva zile în plus alături de Ty, și el își va da seama cât se schimbaseră sentimentele ei față de el.

– Chiar e nevoie să continuăm această excursie? întrebă în cele din urmă, nemaisuportând tăcerea. Dacă Marcus vine aici, va fi în Mackinlay cel târziu mâine. Aș vrea să-l întâmpin.

Nu răspunse imediat și când o făcu, nu zise ce ar fi vrut ea.

– Plecăm mâine dimineață. Așa cum ai spus, n-are sens s-o mai lungim. Probabil n-a avut sens deloc, decât să-mi satisfac pornirea.

Acum ea avea probleme, se gândi cu durere. Ei bine, timpul o va vindeca. Va avea destul timp de azi înainte.

Capitolul 6

Era abia nouă când ajunseră la casa lui, după o călătorie fără peripeții de la Talso. Greer nu se aștepta să-l găsească pe Marcus acolo. Totuși, absența vreunui semn că ar fi vreun oaspete îi adânci depresia.

Ty intră primul și se îndreptă spre bucătărie.

– Vom avea apă fierbinte cam în jumătate de oră, spuse când se întoarse. Acum mă duc la joagăr. Mă spăl când mă voi întoarce și apoi vom merge în oraș să vedem dacă l-a văzut cineva pe logodnicul tău. Strânge-ți lucrurile. La noapte poți

sta la hotel. Continuă ironic: mai bine mai târziu decât niciodată.

Rămasă singură, Greer se duse în dormitor și scoase o cămașă și o fustă crem de mătase din valiză. Se săturase de blugi. Se întreba dacă Marcus va veni. Spera asta, de dragul lui. Dacă nu venea, nu avea cum să-l convingă pe Ty că îi păsa de ea. Dar cu siguranță va veni. Poate chiar acum era în Makinlay și se întreba unde era ea. Poate chiar venise până aici și găsise casa goală.

Făcuse baie și se îmbrăcase când se întoarse Ty. El nu comentă felul cum se schimbase. Se duse la baie să facă duș. Parcă se termina ceva.

Apoi auzi o mașină sosind. Când se duse la ușă, Marcus cobora din mașină, cu părul blond strălucind în soare. Avea o jachetă scumpă din piele de căprioară pe care n-o mai văzuse, pantaloni deschiși la culoare și pantofi bej. Se opri când o văzu.

– Ce se întâmplă? întrebă el. Unde e Frazer?

– Înăuntru. Abia ne-am întors dintr-o excursie la o tabără. E în ordine, Marcus. E de acord să vândă.

Ochii lui căprui se liniștiră.

– Bravo! Veni pe verandă, unde nu se potrivea cu lemnul simplu. Din ce-a spus Terry, mă așteptam la ce e mai rău. Trebuia să știu că vei reuși. Poți reuși orice, când îți pui în minte!

Parcă era amorțită. Auzi pașii lui Ty în casă. Disperată, se apropie de logodnicul ei.

– Marcus, nu mă săruți?

El zâmbi.

– Îmi cer scuze, trebuia s-o fac mai demult.

Brațul cu care o trase spre el era mult mai calm decât ar fi vrut ea. Își puse mâinile după gâtul lui, sărutându-l cu disperare. El era surprins și plin de interes.

– Ți-a fost dor de mine, scumpo? Hai să ne mai sărutăm o dată.

Râse.

– Întâi să-l cunoști pe partenerul meu. Ty Frazer, Marcus Brierly.

Ty era în ușă. Se apropie.

– Intră, spuse el. Îmi pare rău că nu ne-am întors mai devreme. Am inspectat afacerea din toate punctele de vedere.

– Înțeleg. Marcus zâmbea, dar ochii lui se îngustaseră. O luă de talie posesiv. E o fată pe cinste, nu-i așa?

– Așa e. Tonul lui Ty era sec. Vrei cafea?

– O aduc eu, se oferi Greer, vrând să scape din această situație. Puteți vorbi între timp. Îi zâmbi lui Marcus. Vin repede.

Auzea vocile lor din bucătărie. Se simțea prost. Era ciudat și înspăimântător cât se schimbase în câteva zile. Marcus era acum un străin pentru ea. Parcă era din altă lume.

Totuși, era lumea ei, își aminti, și ca să trăiască în ea avea nevoie de un bărbat ca Marcus. După ce va pleca, va uita. Bineînțeles că va uita. O aștepta o viață interesantă în Anglia: o carieră și o căsătorie. Aici nu avea nimic.

Când se întoarse cu cafeaua, era încă o tensiune între cei doi bărbați.

– Mi-a sugerat să rămânem până sunt redactate documentele, anunță Marcus. Deci putem spera să plecăm la mijlocul săptămânii viitoare. Alternativa e să rămâi tu singură aici să finalizezi afacerea.

– Sau s-o facem prin poștă, dacă sunteți nerăbdători să vă întoarceți la civilizație, spuse Ty sec. Dar ar dura mai mult, bineînțeles.

– Da, știu. Marcus își mușca buza, privind-o indecis pe Greer. Tu ce zici? Treaba s-ar putea să se aglomereze dacă lipsesc prea mult de la birou, dar...

– Preferam să rămâi, ca să ne întoarcem împreună, răspunse ea fără să se gândească. Durează doar câteva zile.

– Bine. E mai bine așa. Veți sta la hotel, nu?

– Sigur. Nu-l privi pe Ty când îi dădu cana cu cafea. Ne mutăm acolo imediat.

– După ce vă luați o cameră, o să vă duc în Baxter, spuse Ty. Să începem procedurile. Pe aici trebuie să insiști în materie de documente.

– Așa e peste tot, spuse Marcus mai relaxat. Am înțeles că e un bal mâine seară la Mackinlay, așa e?

– Mereu e câte ceva sâmbătă seara. E o pauză pentru muncitori. S-ar putea să vă placă.

– Tu vii? nu se putu Greer abține.

– Toată lumea vine. Ty termină cafeaua și puse cana pe pervazul de piatră. Hai să mergem. Nu vreau să stau acolo toată ziua

Plecară peste vreo zece minute. Greer era în mașina închiriată a lui Marcus, iar Ty venea în spatele lor. Îl vedea în oglinda retrovizoare, cu cotul pe portieră. Nu știa ce gândea despre ea și Marcus, dar avea să semneze.

– Nu e chiar cum mi-l imaginam, spuse Marcus, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile. Te-a impresionat, nu-i așa?

Înțepeni o clipă, apoi se relaxă.

– E altfel, fu ea de acord. Dar nu avea cum să fie diferit, trăind aici.

– Cred că da. Nu te voi întreba ce e între voi. E treaba voastră.

– Chiar așa? Credeam că fiind logodnicul meu e și treaba ta.

Ridică din umeri.

– E un punct de vedere învechit, cu care nu sunt de acord. Fiind logodnicul tău, n-am dreptul să-ți controlez întreaga viață.

– Desigur, e valabil și pentru tine.

– Natural. E ca sosul pe friptură... Trăim în secolul douăzeci și unu, dragă. Nu mai sunt constrângeri. Doar pentru că la doi oameni li se pare convenabil să trăiască împreună, nu înseamnă să fie obligați să-și fie fideli. Bine, ești atrasă de tăietorul de lemne canadian. Nu-i nimic rău. Îndrăznesc să spun că vei fi atrasă de mulți bărbați după ce ne vom căsători. Secretul e să nu ne preocupe ce face celălalt. Nu poți fi stăpânul unui om.

Dar te poți aștepta la fidelitate de la persoana iubită, se gândi ea fără emoție. Încercă să și-l imagineze pe Ty spunând ceea ce tocmai spusese Marcus și i se păru imposibil. Femeia cu care se va căsători va fi numai a lui. Dar vroia ea să aibă stăpân? Va fi minunat la început, dar cine știe ce va simți după ani de căsnicie. Mediul avea și el importanță. Aici, o femeie trebuia să se preocupe de familia ei, nu de carieră. Marcus nu vroia copii; știa asta. Nu mai era sigură ce vroia ea. Nu mai fusese sigură de când sosise în Mackinlay.

Recepționerul de la hotel îl salută pe Marcus pe nume și fu curios în privința lui Greer. Toți știau unde își petrecuse ultimele zile și cu cine. I se dădu o cameră simplă la vreo două uși de cea a logodnicului ei, și-și despachetă câteva lucruri, deși Ty nu avea răbdare.

Greer insistă să meargă toți cu aceeași mașină, bărbații în față.

Așezați, cei doi păreau să aibă aceeași înălțime, dar în rest erau diferiți. Marcus era elegant, avea haine moderne și avea părul bine aranjat. Ty părea mult mai mare, cu umerii largi, cu părul tuns în mod practic.

Vroia cu disperare să-l atingă; să-l ia după umeri și să-și pună capul la pieptul lui; să-i simtă brațele puternice în jurul ei. Dar el conducea. Cu toate acestea, era frumos să viseze. Oricât de mult se potriveau, Marcus n-o putea face să-l dorească, așa cum făcea Ty. Nu-l iubea, îl iubea pe Ty în ciuda a tot ceea ce făcuse și spusese el în aceste zile. Pentru majoritatea acțiunilor lui, ea fusese răspunzătoare, iar el era un bărbat care nu-și trăda

idealurile. Să fii iubită de un asemenea bărbat, iubită cu adevărat, nu doar dorită, trebuie că era o experiență minunată, dar nu-i era dat ei asta, chiar dacă ar fi avut ocazia. Ty cerea prea mult în schimb. La fel cum făcuse și tatăl ei.

Gordon Terry ieșea din oraș când ei erau gata să intre. Opri mașina când îi văzu, coborând când Ty opri lângă el.

– Tocmai veneam pe la tine, spuse el jenat. Mama își făcea griji pentru Greer de când ai luat-o pe sus. Spunea că ar trebui să fi venit cu Marcus. I-am spus că vei rezolva situația singur, se adresă el acestuia din urmă.

– Nu e nimic de rezolvat, răspunse Marcus calm și-și întoarse capul spre Greer. Ai fost pe mâini bune, nu-i așa, dragă?

– Da, mulțumesc. Zâmbetul ei era prea vesel. Am învățat multe.

– Nu destule pentru a o împiedica să vândă, spuse Ty, intrând în discuție. Mergem să facem documentele.

– Înțeleg. Ce ziceți atunci să treceți pe la noi după ce terminați, să luăm masa?

– Și să ascultăm ce are de spus mama ta? Voi aștepta până ce va uita ultima mea vizită!

– Eu aș vrea să merg, interveni Greer. Aș vrea s-o văd din nou pe mama ta, Gordon. Ty, tu poți aștepta în oraș dacă nu vrei să vii.

– Mă voi întoarce la Mackinlay imediat ce rezolvăm cu avocatul, răspunse el. Dacă mergeți acolo, vă întoarceți singuri.

– Îi aduc eu, se oferi Gordon. Acum mă întorc în oraș cu voi și aștept până terminați cu Jake Stone.

– Cum vrei. Ty porni mașina fără să mai aștepte ca Gordon să se suie într-a lui.

– Nu sunt atât de sigur că vreau să vizitez din nou ferma Terry, spuse Marcus. Sunt simpatici, dar am stat destul la ei aseară.

– Ceea ce nu te împiedică să mergi iar la ei azi, răspunse Greer. Doar dacă vrei să mă duc singură. Sunt sigură că Ty nu se va supăra să te ducă înapoi la Mackinlay, iar pe mine mă va aduce Gordon.

– Bine, ai dreptate. Îl privi tolerant pe Ty. Femeile astea!

Acesta ridică din umeri. Greer avea senzația că Ty se săturase de ei. O durea, dae nu-l putea învinui. Și ea se săturase de situația asta. Abia aștepta să se termine.

Mai în vârstă, gras, îmbrăcat într-un costum ponosit, Jacke Stone era tipul specific al avocatului de provincie, pe care Greer îl văzuse în filme. După explicațiile lui Ty, el spuse:

– Domnișoară, ai nevoie de un consult psihiatric! Sigur vrei sa faci asta?

– Știe ea ce știe, spuse Marcus.

– Și tu, cine ești?

– Logodnicul domnișoarei Patton și consilierul ei financiar. Comportarea lui era de om de afaceri. Cât va dura?

– Nu pot rezolva peste noapte, murmură avocatul. Trebuie să pregătesc documentele.

– Am de făcut vreo două observații în legătură cu transferal celor cincizeci de mii de dolari inițiali. E ceva legal, vă asigur.

Greer se ridică și se duse la fereastră, mulțumită să-i lase pe ei să se ocupe. Privind strada prăfuită, se întrebă cum ar reacționa ei dacă le-ar spune că s-a răzgândit. Cel mai ușor ghicea cum ar reacționa Marcus. Ar fi devastat, nu i-ar veni să creadă. Jake Stone s-ar simți ușurat că bunul-simț a învins, deși și-ar pierde onorariul. Rămânea Ty. Nu știa cum ar reacționa, deși își petrecuse ultimele zile încercând s-o facă să se răzgândească. Dar ea nu avea de gând să facă asta.

Se bucură când ieșiră toți la soare din nou, instruiți să se întoarcă luni. Ce fusese mai greu, trecuse. Mai aveau weekendul și apoi va scăpa de tot. Acasă îl va ajuta pe Marcus la serviciu. Avea nevoie ca mintea ei să fie ocupată în totalitate.

Gordon își parcase mașina în spatele celei a lui Ty.

– Sigur nu te-ai răzgândit? îl întrebă pe acesta din urmă.

– Nu vin azi, mulțumesc. Se adresă celorlalți doi: ne vedem mâine la petrecere, dacă nu mai devreme.

De data asta, Greer se așeză în față, lângă șofer. Gordon așteptă să iasă din oraș, apoi spuse ezitând:

– Sper că nu v-am încurcat planurile.

– Nu, spuse Greer, sigur că nu. Ty e supărat că nu m-a convins, asta e tot.

– Îl înțeleg, interveni Marcus din spate. Și eu aș simți la fel.

După expresia feței lui, era evident că Gordon nu înțelesese nuanțele, pentru care lucru Greer era recunoscătoare. Toleranța lui Marcus începea să semene a indiferență.

Beth Terry îi întâmpină la ușă, bucuroasă.

– Mă bucur că ați venit amândoi, spuse ea. Voi păstra ce am să-i spun lui Ty pentru altă ocazie. Se adresă fiului ei: tânăra Di e înăuntru. Vrea să știe dacă vrei să le repari generatorul electric. S-a stricat iar.

– I-am văzut mașina. Voi trece pe la ei după ce mă întorc de la Mackinlay.

Fata era în bucătăria mare, îmbrăcată aproape la fel cum o văzuse Greer ultima dată. Roși puțin

când întâlni privirea lui Greer, ca și cum vederea ei i-ar fi amintit durerea și umilința refuzului lui Ty. Apoi îl văzu pe Marcus în spatele ei și atitudinea ei se schimbă imediat. Lui Greer îi venea să zâmbească. Ce efect putea avea aspectul lui sofisticat asupra unei inimi frânte!

Marcus recunoscu imediat simptomele, apoi i le întări. Răspunsul lui când i se făcu cunoștință cu Diane o făcu să roșească din alt motiv, iar ochii ei străluciră. Era evident că nimeni nu-i mai acordase atâta atenție.

Așa că pe nimeni nu surprinse când acceptă invitația lui Beth de a rămâne să ia prânzul. Marcus se așeză lângă ea, flirtând, ceea ce o făcea pe Greer să vrea să-l ia la bătaie. Dar așa era Marcus, nu putea să întoarcă spatele unei fete frumoase. Așa fusese mereu, așa va fi mereu; chiar o avertizase în această privință. Din când în când, Di îi arunca priviri triumfătoare lui Greer. Beth Terry ignora purtarea lor, dar Gordon nu-i privea cu ochi buni.

– Di e prea tânără și prea plină de ea ca să știe când e dusă de nas, îi spuse el lui Greer după ce se

trăseseră deoparte. Nu-l poți opri pe logodnicul ăsta al tău de a-i acorda atâta atenție?

– Aș putea încerca, dar probabil doar ar râde, admise trist. Îmi pare rău, Gordon, așa e el.

– Așa se poartă cu toate femeile?

– Cu cele frumoase. Nu înseamnă nimic.

– Și tu nu te superi?

– Nu. Acesta era adevărul. Marcus n-o putea face geloasă pentru că nu-l iubea destul de mult. Dacă ar fi fost vorba de Ty... Dar asta era imposibil, nu-i așa? Ty nu făcea scene din astea. Îi spusese că era porc deoarece o alungase astfel pe Diane, dar fusese crud din bunătate. Marcus era crud fără ca măcar să știe, sau și mai rău, poate că știa, dar nu-i păsa.

– Vii la serbarea din Mackinlay? îl întrebă Greer pe Gordon, care o dusese să-i arate doi cai.

– S-ar putea. Depinde cum evoluează lucrurile. Se sprijini de gardul padocului. S-ar putea să ți se pară cam grosolană.

– Vrei să spui neconvențională? Unde se ține?

– În biserică, la vremea asta. Vara se ține în aer, liber lângă lac.

– Sună distractiv.

– De obicei, așa e. Sunt mai multe distracții aici în Baxter, bineînțeles. Avem cinema de trei ori pe săptămână, plus serbarea din fiecare sâmbătă. Mai e și cursa de cai. Am câștigat și eu două premii anul acesta, adăugă el cu modestie.

Greer era interesată.

– Aveți o pistă?

– Nu, alergăm până la Cherry Creek și înapoi. Doi dolari taxa de participare, iar câștigătorul ia potul. Când vine iarna, avem curse de sănii.

– Mackinlay rămâne izolat, nu-i așa? întrebă Greer.

– Nu pentru mult timp. Toți lucrează să deszăpezească drumul. Râse. Când Ty a vrut să treacă, nimic nu l-a putut opri. Dacă nu s-a putut altfel, cu schiurile. Tonul lui se schimbă. Nu e treaba mea, dar tatăl tău s-ar întoarce în mormânt dacă ar ști ce vrei să faci cu jumătatea din afacere.

Ar fi vrut să spună că nu mai era jumătatea lui, ci a ei, dar vorbele i se opriră în gât.

– Am nevoie de bani, spuse în schimb. Nu mă judeca prea aspru, Gordon. Știu cât de mult îi plăcea aici. Ar trebui să plecăm, dacă vrei să treci pe la ferma Ford la întoarcere. Altcineva nu-i poate ajuta?

– Eu și Tom am crescut împreună. Mereu ne-am ajutat unul pe altul.

– Deci o cunoști bine pe Diane, spuse Greer. E o fată frumoasă.

– Dar face și probleme. Lui Tom i-a fost greu s-o stăpânească în ultimele săptămâni. E destul de mare acum ca să fie responsabilă de faptele ei, dar pare încă o copilă din multe puncte de vedere. Mama mi-a spus că i-ai povestit cum a alungat-o Ty. Cel puțin ăsta e un pas în direcția bună. Se ține după el de ani de zile ca o vițică!

– Iar Marcus nu va sta destul de mult ca să-i facă rău. Vom pleca la începutul săptămânii viitoare.

– Știu. Ne va fi dor de tine.

– Doar după două vizite? întrebă Greer râzând.

– Prima dată când ai văzut Mackinlay de sus, parcă sosiseși acasă. Se pare că m-am înșelat.

– Așa e. Nu știa ce să mai spună.

Marcus discuta cu Diane pe verandă. Greer îl anunță de plecare.

– De ce nu veniți la mine cu Gordon să-l cunoașteți pe fratele meu, Tom? sugeră Diane. Trebuie să trec prin oraș mai întâi, dar vin și eu repede.

Gordon îi salvă să caute o scuză.

– Mai bine îi las pe ei în Mackinlay, apoi trec pe la tine. Trebuie să mă întorc să mulg vacile. Adu-l pe Tom la serbare și-i va cunoaște atunci.

– Și dansează cu mine, adăugă Marcus.

– Nu cred că faci ce e mai bine, spuse Beth Terry. Nu asta a vrut tatăl tău. Dar fă cum crezi că e mai bine. Încercați să mai treceți pe la noi înainte să plecați.

Greer îi promise că va trece și plecă fericită.

Ajunseră la Mackinlay în jumătate de oră. Gordon îi lăsă la hotel și plecă spre ferma Ford.

– Cred că mă duc să mă schimb, îl anunță Greer pe Marcus. Tu ce faci?

– Nu știu. Ce facem după ce se înserează?

– Poate mergem undeva.

– Da, sigur. Și dacă nu găsim, va trebui să ne distrăm singuri, nu-i așa?

Luară masa la șapte în restaurantul hotelului. Mâncarea era simplă, dar bine gătită. Restaurantul era gol, căci ei erau singurii turiști cazați acolo.

– Hai să plecăm de aici, spuse Marcus după ce terminară de mâncat. Parcă am fi într-o morgă!

Erau puțini oameni pe strada principală și se auzea doar un pian undeva pe aproape. Greer credea că toate întâlnirile din timpul săptămânii aveau loc pe la casele oamenilor, deși ambele localuri erau deschise. Văzu un cal legat în fața unuia dintre ele și câteva mașini parcate acolo.

Marcus sugeră să ocolească locul cu mașina și să vadă joagărul, în ciuda protestelor lui Greer.

– Până semnezi documentele, încă posezi jumătate din el. Frazer n-are ce zice.

– Nici nu cred c-o va face, răspunse ea. Bine, dacă asta vrei.

– Altceva nu prea avem ce face. Doar dacă vrei să te culci.

Greer râse.

– Nu atât de devreme. Cred că îți dai seama că e întuneric pe drum.

Pe drum nu se întâmplă nimic deosebit. Nu se întâlniră cu altă mașină și drumul părea pustiu. Când trecură pe lângă casa unde se născuse Greer, o duru inima. Copacii o ascundeau, dar era sigură că Ty era acolo. Se întrebă ce făcea el acum. Poate citea sau asculta la radio. Și de ce să creadă că era singur? Diane nu era amanta lui, dar erau și altele.

Îi veni o idee.

– Ia prima la stânga, vrei? spuse ea. Vreau să văd ceva.

Marcus o ascultă, mormăind ceva când Fordul trecu peste rădăcinile unui copac.

– Nu voi mai huli drumurile englezești, spuse el. Măcar sunt asfaltate.

Când ajunseră la casă, semăna cu cealaltă, doar că n-avea perdele și părea pustie. Nu era dărăpănată. Și aici era un debarcader.

– Intri? întrebă Marcus curios.

Greer dădu din cap că nu.

– Vroiam să văd doar cum arată. Asta e vechea casă Frazer.

– Nu prea are ce face cu ea. Marcus scoase țigările. Vrei una?

– Nu, mulțumesc. Putem merge la joagăr acum, dacă vrei.

– Să mai stăm puțin. E plăcut aici. Coborî geamurile și privi dealurile. Peisajul e frumos, dacă îți plac copacii.

– Și-ți plac?

– O perioadă limitată de timp. Fiindcă vorbim de obiecte fără viață...

– Credeam că vrei să fumezi, se grăbi ea.

– Nu dacă nu fumezi și tu. Puse pachetul în buzunar și o trase ușor spre el. Sunt moduri mai plăcute de a petrece timpul.

Greer se strădui să-i răspundă la sărut. Nu-i displăcea; nu-i displăcuse niciodată. Dar nu o emoționa. Marcus își dădu și el seama de asta.

– Ce s-a întâmplat cu entuziasmul de azi-dimineață? întrebă el. Sau nu era pentru mine?

Își mușcă buza și privi în altă parte.

– Îmi pare rău. Sunt obosită.

– Nu mă lua de prost, dragă. Am sărutat destule femei la viața mea ca să-mi dau seama. Ți-e dor de Frazer, nu?

– Nu-i adevărat!

– Nu? Cum a fost? Vrei să spui că nu te-a atins? V-am văzut împreună. Am văzut scânteia din ochii tăi.

– Marcus, de ce m-ai cerut de soție? Pentru bani?

Ezită puțin. Zâmbi și ridică din umeri.

– Aș fi un mincinos dacă aș spune că n-a contat. Până atunci, doar mi-a trecut prin cap. Dar nu te-ai dăruit în totalitate. Poate că Frazer ți-a dat ce-ți lipsea.

– Și nu te-ai supăra?

Pauză. Părea că se gândea.

– Bine, spuse el pe alt ton, m-a deranjat. Asta nu înseamnă că retrag ce-am spus azi-dimineață.

Nu poți fi stăpânul cuiva.

Greer zâmbi trist.

– Vrei să spui că nu poți cere fidelitate dacă nu ești pregătit s-o oferi. Ce gândire cinstită!

– Mai bine decât să fiu ipocrit, ca majoritatea oamenilor. Nu e nici un bărbat dintr-o mie care să nu calce strâmb dacă are ocazia.

– Greșești, dar n-am cum să-ți demonstrez.

– Statisticile mă plictisesc.

– Practica, poate, nu intenția. Și vorbind statistic, sunt la fel de multe căsnicii destrămate de femei care umblă cu alții, așa că de ce să nu spunem că nici unul dintre noi nu va respecta jurămintele de căsătorie.

– Așa e?

– Eu da, spuse ea ferm. Refuz să accept ideea că ne vom face de cap.

– Acesta e un ultimatum?

– Nu știu. Te însori cu mine pentru bani și eu...

– Știai că nu suntem îndrăgostiți.

– Nu știam.

– Credeai că mă iubeai?

– Da. Greer oftă. Credeam că pot învăța să te iubesc. Acum știu mai bine. Nu pot iubi un bărbat care gândește ca tine.

– Vrei să spui că nu apreciezi sinceritatea? Puteam să-ți jur că voi fi un soț model, dar știu că nu va dura. Deci, ne despărțim?

– Nu știu. Chiar dacă nu ne căsătorim, îți pot împrumuta cei cincizeci de mii de dolari, cu acte.

– Ai face asta?

– Am mers prea departe ca să dau înapoi. Oricum, n-am ce face aici.

– Așa e. Nici tu n-ai putea trăi aici, cum n-a putut nici mama ta.

Singură poate că nu. Cu Ty.... Oftă. Asta nu va ști niciodată.

– Mai vrei să mergi la joagăr? întrebă ea.

– Nu neapărat. Ne întoarcem. Să înțeleg că ai rupt logodna?

Își scoase inelul de logodnă cu diamant.

– Aș vrea să nu afle nimeni, spuse Greer. Te superi dacă păstrez inelul până plecăm?

– Fă ce vrei cu el. Poartă-l, vinde-l, aruncă-l dacă vrei. Eu nu-l vreau înapoi.

Porni mașina. Bietul Marcus! Știa că ținea la ea, dar îi era teamă să se însoare. Totuși, dacă nu ar fi cerut-o de soție, s-ar mai fi gândit oare să-și vândă partea? Nu știa răspunsul.

Capitolul 7

Dacă noaptea păruse lungă, ziua păru și mai lungă.

La sugestia ei, merseră în Baxter să ia prânzul și apoi merseră la curse. Gordon călări pe Dungă Roșie în a treia cursă, dar termină abia al doilea.

– Nu mai e în formă, le spuse el după aceea. Vă întâlniți cu Ty?

– Nu, răspunse Greer, încercând cu disperare să nu pară interesată. E aici?

– L-am văzut mai devreme cu Renée Campbell. Puteați să petreceți în patru.

– Campbell?

– Fata mai mare a lui Matt Campbell. Fratele ei, Joe, lucrează pentru Companie. Se zvonește că s-ar putea să se însoare. Uite-i!

Greer se controlă, să pară că nu-i păsa. Renée era cu câțiva ani mai mare ca ea, brunetă, atractivă, caldă, prietenoasă.

– Speram să ne întâlnim până plecați, spuse ea. Ty mi-a spus că n-a putut să te convingă să te răzgândești.

– Mă tem că nu.

– Păcat. Familia Patton a fost mereu aici. Oricum, îți vei schimba numele. Când vă căsătoriți?

– Luna viitoare, răspunse Marcus fără să ezite. Păcat că nu veniți și voi.

– Vă vom trimite o telegramă, spuse Ty ironic. I-am promis tatălui tău că joc șah cu el după-amiaza asta, Renée. Hai să mergem.

– Mergem. Se adresă lui Greer: sper să ne întâlnim la serbare diseară. De fapt, vă putem lua de la hotel, nu-i așa, Ty?

– De ce nu? Pe la opt.

***

Greer alese o fustă smarald de bumbac și o bluză albă. Marcus purta pantaloni, o cămașă descheiată la gât și o cravată, ceea ce constituia ideea lui de ținută lejeră. Când coborâră erau deja așteptați. Ty purta

blugi, o cămașă în carouri și o năframă la gât. Renée era îmbrăcată tot cam ca ea.

Merseră pe jos până la biserică, luminată și răsunând de muzică. La ușă era un bărbat care vindea bilete.

– A venit multă lume, spuse el. Au venit și băieții din Talso acum jumătate de oră.

Lângă pereți erau scaune de lemn și în fund, o masă plină cu sandvișuri.

– Astea le-au adus femeile, spuse Renée. Fiecare contribuie cu ceva. Eu am făcut prăjitură de ciocolată, am adus-o azi-dimineață.

– Femeile Campbell sunt bune bucătărese, interveni Ty.

– Și Greer, spuse Marcus.

– Se pare că doar la asta suntem bune, după cum vorbesc bărbații! spuse Renée. Am înțeles că ai o slujbă de răspundere, nu-i așa? Hai să dansăm! Ty, tu ia-o pe Greer și eu pe Marcus.

– Nu știu dansul ăsta, protestă acesta din urmă, dar ea îl trase în mijloc.

– Vrei să încerci? întrebă Ty. Nu e greu.

– Te rog.

Ajunseră în centru. Ty o ținea de mijloc. Pașii erau simpli și se repetau. Începu să se simtă bine.

– A fost minunat! exclamă Greer entuziasmată când dansul se termină.

Ty ridică o sprânceană întrebător în timp ce era anunțat un vals.

– Dansăm?

Renée și Marcus stăteau foarte apropiați și râdeau de ceva. Greer răspunse:

– De ce nu?

Aproape de pieptul lui, tensiunea creștea în ea. Nu se putea relaxa. Nu vroia să se mai întoarcă. Totuși, nici aici n-o reținea nimic.

– Dacă nu aveți planuri pentru mâine, îi spuse Ty la ureche, mama lui Renée vă invită să petreceți ziua la ei.

– Ne-ar plăcea.

Apăru Diane Ford cu un tânăr și în curând îi acordă toată atenția lui Marcus, care dansa într-una cu ea.

– Cred că va trebui să-mi caut altă slujbă când ne vom întoarce, îi spuse Greer într-o pauză.

Petrecerea se termină după miezul nopții. Renée le spuse cum să ajungă la ferma Campbell a doua zi.

***

Matt Campbell arăta cu vreo cincisprezece ani mai tânăr decât era.

– De ce nu ai venit să-l vizitezi pe tatăl tău când trăia? întrebă el.

– Deoarece am fost proastă și am crezut că există doar o versiune a poveștii, răspunse Greer fără ezitare.

Doar cei doi bătrâni erau acasă. Greer se întreba dacă va veni și Ty.

– Copiii vin în curând să ia prânzul, spuse Jean Campbell.

Sosi un camion cu fiii lor. Când intră în living, Greer îl văzu pe Ty. O salută și-i prezentă frații și surorile lui Renée.

Erau paisprezece la masă, așa că stăteau înghesuiți. Greer stătea între Ty și Marcus.

– Veniți și voi după-masă să culegem mere, spuse Ty.

– Nu sunt îmbrăcat pentru cules, răspunse Marcus.

– Vă vom găsi amândurora câte o salopetă.

Jean Campbell interveni:

– Sunt sigură că Marcus n-are chef de cules. Stai cu noi. Greer va merge cu băieții.

Plecară cu același camion. Renée îi găsi lui Greer o salopetă curată ca s-o ia peste hainele ei.

Împărți un pom cu Renée, la început.

– Tata spunea că toate femeile vor să se mărite. Eu am deja douăzeci și șapte de ani, ceea ce pe aici se consideră fată bătrână!

Muncirăpână la apus, doar cu o pauză pentru ceai și prăjituri aduse de acasă. Când se întoarseră, Greer se simțea obosită, dar mulțumită. Ty începu s-o maseze. Greer nu se întoarse, dar se întreba ce gândea Renée.

Marcus era în living cu Matt, cu un pahar în mână. Se bucură că se întorseseră.

Cina fu mai liniștită. După cină, Renée sugeră să se plimbe în jurul casei. În mod surprinzător, Marcus acceptă primul.

Noaptea era răcoroasă și bătea un vânt dinspre nord.

– Vine ploaia, spuse Ty. Dar trenurile vor circula oricum. Aveți unul mâine la patru după-amiază care merge la Halifax. Veți fi în Halifax marți și veți lua avionul.

– Când se întoarseră, Renée se duse cu Greer în bucătărie să prepare cafea.

– Veți termina de cules merele până se strică vremea? întrebă Greer.

– De ce nu mai stai să ne ajuți? Tuturor ne place de tine.

– Trebuie să mă întorc. Te măriți cu Ty?

– Am vorbit despre asta, spuse Renée. Ne potrivim, ne înțelegem. Doar că...

– Doar că?

– Nu suntem îndrăgostiți unul de altul. Cred că nici tu nu-l iubești pe Marcus.

Capitolul 8

Greer se controlă.

– De unde știi? întrebă ea.

– Știu cum se poartă îndrăgostiții. Nu vă priviți cu dragoste. Mi-am imaginat că vrei să te măriți cu el pentru aceleași motive pe care le-aș fi avut eu să mă mărit cu Ty, lipsa unei pasiuni în viața ta.

Greer zâmbi trist.

– Poate așa era.

– Era?

– Să nu spui nimănui, Renée. Nu vreau să știe lumea.

– Te referi la Ty? Contează?

– Dacă ar afla, ar putea să nu-mi mai cumpere partea.

– Și vrei banii ăștia?

– I-am promis lui Marcus că-l voi ajuta.

– Rupe promisiunea. Greer, răspunde-mi sincer. Nu vrei să vinzi, nu-i așa?

– Nu știu.

– Cred că știi, dar nu vrei să admiți, nici măcar față de tine însăți. Locul tău e aici. Ești de-a noastră. Spune-i lui Ty că te-ai răzgândit. Se va bucura. Marcus nu merită. Hai, du cafeaua, să nu vină să ne caute.

La zece se despărțiră.

– Ne vedem în biroul lui Jake la unsprezece, spuse Ty înainte să se ducă la mașină.

***

Dimineață la opt când se trezi, vântul bătea cu putere și cerul era plumburiu. Era mai răcoare decât în zilele precedente.

Deprimată și tristă, Greer intră în restaurantul hotelului. Marcus coborâse deja.

– Ce vreme urâtă, comentă el. Mi-e groază să mă gândesc cum sunt iernile aici. Ți-ai strâns bagajele?

Dădu din cap că da.

Marcus pusese valizele în mașină, când un Land-Rover veni în viteză. Din el coborî Bill Ryman.

– Bine că v-am prins, spuse el. Ty vă transmite că nu poate veni. E un incendiu la Talso. S-a dus acolo.

Marcus înjură cu voce joasă.

– Cât stă acolo? întrebă el.

– Depinde cât timp le va lua să-l stingă. Dacă nu se oprește vântul sau dacă nu plouă, arde totul. Avem nevoie de toți pe care îi putem aduna.

– Mă duc cu Bill, dacă îl ajung din urmă, spuse Greer.

Maistrul de la joagăr frână când Greer îi ieși în față dând din mâini.

– Vin cu tine.

– Ești sigură?

– Da. Dă-i drumul! E un ordin.

Bill zâmbi.

– Bine, șefa! Mă bucur că ai revenit printre noi.

După două ore, ajunseră la Talso. Mult înainte să ajungă se simțea miros de fum, iar cerul era înroșit. Ajunseră și la locul sinistrului. Buldozerele doborau copacii, pentru a face o breșă.

– Vor produce un incendiu controlat.

– Va funcționa?

– Cu puțin noroc. Să sperăm că va ploua sau se va opri vântul.

– Nu-l văd pe Ty, spuse Greer.

– E chiar la incendiu, după cum îl știu. Tu nu poți face nimic. Mă duc să dau o mână de ajutor.

– Nu. Vreau să văd eu însămi cât de grav e. Dacă nu mă duci, conduc singură.

Bill oftă.

– Ty se va supăra. Are destule pe cap, nu mai are nevoie să aibă grijă de o femeie.

– Nu va fi nevoie. Nu voi risca. Nu vroia să recunoască, dar vroia să fie sigură că Ty nu pățea ceva.

Focul era lat de câteva sute de metri și avansa rapid. Căldura era intensă, uscându-le gâtul și făcându-le ochii să lăcrimeze.

La sfatul lui Bill, Greer își udă batista într-o găleată cu apă și și-o puse peste nas și gură.

– Hai să te scot de aici, spuse Bill.

O duse la focul controlat, care avea riscurile lui. S-ar fi putut isca un nou incendiu. Oamenii erau negri de fum, cu ochii înroșiți. Unde era Ty?

Când apăru, aproape că nu-l recunoscu. Avea cămașa ruptă și o arsură pe braț. Era negru tot. În cele din urmă o văzu.

– De ce ai venit aici?

– Să văd banii arzând. Încă am dreptul ăsta.

– Așa e. Numai banii contează pentru tine?

– Nu, răspunse Greer. Dar nu mă aștept să mă crezi. Se oprește focul?

– Sper. Oamenii au muncit mult. Nu te îngrijora. Nu va afecta afacerea noastră.

– Nu va mai fi nici o afacere. Vine focul!

Așteptară și priviră cum incendiul încerca să treacă mai departe. Dar nu mai avea ce arde. Oamenii strigară de bucurie. Tabăra era salvată.

– Ce spuneai? o întrebă Ty.

– Nu mai vând.

– De ce?

– M-am răzgândit.

– Și Brierly?

– A plecat. Eu rămân.

– Sigur. Să știi că nu-ți dau mai mulți bani.

– Cum să te conving că nu mai vreau să vând? L-am trimis pe Marcus acasă.

– Atunci, de ce mai porți inelul lui?

– Am uitat să i-l restitui. I-l voi trimite prin poștă. Ty, am greșit și vreau să repar. I-o datorez tatălui meu.

– Du-o la hotel, se adresă Ty lui Bill.

Ploaia porni când erau la jumătatea drumului.

– Bill, mă lași acasă la Ty?

– A spus la hotel.

– Știu ce-a spus.

Bill izbucni în râs.

– Ești o adevărată Patton. Fie ca tine!

Când ajunseră, Bill aprinse focul din șemineu, apoi aprinse și focul de la boilerul din bucătărie.

Greer făcu un duș, apoi îl așteptă pe Ty.

Curând, sosi și el. În ultima săptămână, viața ei se schimbase radical.

– După ce mă spăl, te duc în oraș.

– Nu. E casa mea.

– A ta?

– Așa e. Te-ai mutat cu tata, nu el la tine. Du-te la cealaltă casă și fă focul.

– S-o crezi tu! Să-ți fie clar, nu mă mut după toanele tale. N-ai decât să rămâi aici. Dar iată la ce să te aștepți!

O sărută cu mânie. Greer nu se împotrivi.

– Ty, ajută-mă. Hai să fim prieteni.

– Nu-ți face iluzii. Vreau să pleci de aici.

– Ți-e teamă? Crezi că nu-mi vei putea face față? Nu sunt ca mama. Dă-mi o șansă să-ți demonstrez.

– După ce termin baia, pleci. Între timp, pregătește ceva de mâncare.

Greer făcu omletă cu roșii și ciuperci. Apoi se așezară la masă. După aceea, Ty aprinse o țigară.

– Ce vei face? întrebă el.

– Mă voi mărita cu tine.

– Crezi că mă vei suporta? întrebă Ty.
– Cu dragă inimă!

Sfârșit